

31. kapitola - Strýc Jeho Výsosti

Aby mladý pán z hory Sisheng ukázal mistrovi svou oddanost, požádal ho o trojitou porci zuhelnatělého tofu a slíbil, že to sní všechno až do posledního sousta a nebude plýtvat jídlem.

Chu Wanninga to velmi potěšilo. Nasadil jen zřídka vídaný výraz uznání.

Když to Mo Ran viděl, dost ho to popudilo. Císař Taxian Jun byl posedlý nikdy nevyslovenou tužbou po pochvale od Chu Wanninga a hned také požádal o trojitou porci tofu. Chu Wanning se na něj zadíval: „Dokážeš to sníst?“

Mo Ran musel za každou cenu předvést, že je lepší než Xue Meng: „Trojitá porce, to nic není, to já klidně sním ještě další tři porce navíc.“

„Dobře,“ řekl klidně Chu Wanning. Nandal Mo Ranovi šestinásobnou porci tofu a dodal: „Ani ty neplýtvěj jídlem.“

Shi Mei se ztuhlým úsměvem následoval příkladu těch dvou: „Potom... mistře, já si dám také trojitou porci.“

Tak se stalo, že prvního dne Chu Wanningova trestu omezení pohybu všichni tři jeho žáci trpěli silnými zažívacími potížemi. Druhého dne starší Jielü vyhledal Chu Wanninga, zdvořile mu vysvětlil, že v Sále Mengpo už nepotřebují žádné pomocníky navíc a požádal ho, zda by byl tak laskav a šel místo toho zametat spadané listí a čistit sloupy na mostě Naihe.

Most Naihe spojoval ubytovny žáků s nejdůležitějšími částmi hory Sisheng a byl tak široký, že po něm mohlo projet pět koňských povozů vedle sebe. Byla to velkolepá stavba; jeho devět vysokých

sloupů zdobilo devět zvířat z bílého nefritu, která představovala devět dračích synů a tři sta šedesát pět nízkých sloupů neslo lví hlavy.

Chu Wanning důkladně zametl zem a pak se dal do pilného čištění nefritových zvířat. Ten úkol mu zabral skoro celý den. Obloha potemněla a začalo pršet. Většina žáků, kteří se vraceli z vyučování, neměla žádné deštníky; hnali se do svých ubytoven s hlasitým křikem a rozstříkovali přitom vodu z kaluží. Dešťové kapky pleskaly o kamenné schody. Chu Wanning sledoval utíkající žáky. Mladí chlapci a dívky byli promočeni skrz na skrz, ale na tvářích měli zářivé a bezstarostné úsměvy.

Chu Wanning věděl, že jakmile by ho spatřili, ty úsměvy by zmizely. Rozhlédl se a šel se schovat pod most.

Žákům, kteří na most doběhli jako první, vyklouzlo překvapené „ech?“, když se podívali před sebe.

„Bariéra?“

„Proč je na mostu Naihe bariéra?“

„Možná jí tu vztyčil starší Xuanji,“ hádal jeden z žáků. „Starší Xuanji je na nás vždycky moc hodný.“

Most Naihe pokrývala průsvitná zlatavá bariéra, která se táhla po celé hlavní trase až k ubytovným žáků a poskytovala jim po zbytek cesty ochranu před deštěm.

„To je určitě práce staršího Xuanji, to on má na starosti tuto oblast, víte?“

„Starší Xuanji je nejlepší.“

„To je ale výborná bariéra. Starší Xuanji je úžasný.“

Žáci si vytrásali vodu z promáčených vlasů, hravě do sebe strkali, mizeli pod bariérou a potom se smíchem a štěbetáním pokračovali ke svým ubytovným. Chu Wanning stál pod mostem, vyčkával, až ruch nahoře ustane, až poslední žáci odejdou a všechno zase ztichne a on sejme bariéru a beze spěchu vyjde.

„Mistře.“

Překvapilo ho, že na něj někdo volá. Chu Wanning se zadíval nahoru, ale na konci mostu nikdo nestál.

„Já jsem tady.“

Otočil se za hlasem a uviděl Mo Rana, který seděl na zábradlí mostu z bílého nefritu, oblečený v obvyklé modro-stříbrné zbroji sekty, s nohou ledabyle přehozenou přes okraj. Mladík měl okouzující rysy, jeho řasy byly dlouhé a silné, jako by mu oči clonil pár vějířů. V ruce držel deštník z naolejovaného papíru, hleděl na Chu Wanninga a nedalo se říci, zda se usmívá a nebo ne.

Jeden na mostě, nese se k němu šumění listů, které se zachvívají větrem, druhý pod mostem v cinkání dešťových kapek, které skrápějí říční hladinu.

Oba mlčeli a jen se na sebe dívali.

V mlžné cloně deště se hranice mezi nebem a zemí rozpouštěla. Bambusové listy opadávaly; vítr a déšť se jich chopili a rozhazovali je mezi nimi.

Na konec se Mo Ran rozesmál: „Starší Xuanji, vždyť vy úplně promoknete.“

Chu Wanning promluvil v téměř stejné chvíli; hlas měl chladný: „Jak jsi poznal, že jsem to já?“

Mo Ran sevřel rty, dolíčky na tvářích se prohloubily a jeho rty se vyklenuly úsměvem: „Ta bariéra je přece na staršího Xuanji moc velká. Kdo jiný to mohl být než můj mistr?“

Mo Ran věděl, že by se nezdržoval tím, aby si podobnou bariéru vztyčil sám pro sebe, ale dostal nápad a hodil deštník dolů.

„To je pro vás. Chyťte.“

Zářivě červený papírový deštník se pomalu snášel dolů. Chu Wanning ho zachytil. Lesklé, nefritově zelené bambusové držadlo ještě hřálo teplem dlaně. Třpytivé kapky deště klouzaly dolů po deštníku. Chu Wanning se na něj znovu podíval.

„A co ty?“

Mo Ran se zašklebil: „Mohl bych se snad vrátit úplně suchý, kdyby mistr použil malé kouzlo?“

Chu Wanning odfrknul, ale široký rukáv jeho šatů se zavlnil a nad Mo Ranem se okamžitě rozprostřela průsvitná zlatá bariéra. Mo Ran vzhlédl a zasmál se: „To je ale pěkné, dokonce je na ní vzorek pivoňek. Díky.“

Chu Wanning po něm střelil pohledem: „To jsou květy jabloně haitang. Mají jen pět okvětních lístků.“ Pak odešel, bílé šaty schované pod jasně červeným deštníkem a nechal Mo Rana, aby si

okvětní lístky přepočítal sám: „Jeden, dva, tři, čtyři, pět... ach, opravdu mají jen pět okvětních lístků...“

Když se se podíval nazpět, byl už Chu Wanning daleko. Mo Ran stál pod bariérou, mhouřil oči a dětský úsměv na jeho tváři nahradil složitý výraz. Už zase sám sobě nerozuměl.

Kdyby tak jeho pocity vůči tomu druhému mohly být prostě jen náklonnost nebo jen odpor.

Pršelo celé čtyři dny. Když se mraky konečně rozešly, objevila se dlouhá řada koní a vozů. Jejich rolničky řinčely, rozjezdili kaluže, ve kterých se zrcadlil obraz oblaků a oblohy a zastavili před hlavní branou hory Sisheng. Bambusová zástěna se svinula a probleskl vějíř s červeným střapcem.

Hned poté s hlasitým dupnutím do země udeřil pár vysokých bot se stříbrným lemováním a zvedl se obláček prachu.

Byl to přibližně čtyřicetiletý, urostlý muž se silným obočím, velkýma očima a hustým, pěstěným vousem, na sobě měl modro-stříbrnou lehkou zbroj. Vypadal drsně, ale těma velkýma hrubýma rukama mával křehkým vějířem učence, což byl dost zvláštní pohled.

Vějíř se se zapraskáním rozevřel. Na straně obrácené ven bylo napsáno: Xue je překrásný.

Strana vějíře, která byla obrácená k němu nesla nápis: Ostatní jsou ohavové.

Ten vějíř byl známý široko daleko, jak pro bojové dovednosti svého majitele, tak pro oba značně nezapné nápisy. Jedna strana pochlebovala svému vlastníku a ta druhá se vysmívala všem ostatním. Stačilo jedině mávnutí tím vějířem a každý na sto sáhů kolem mohl cítit zápach sebechvály jeho majitele.

A kdo byl tím majitelem? Nebyl to nikdo jiný než pán hory Sisheng, který strávil více než dva měsíce na cestách, Xue Mengův otec, Mo Ranův strýc, pan Xue, Xue Zhengyong.

Příslloví říká, že draci plodí draky, fénixové fénixy a syn myši si hloubí díru.

Tady to platilo obráceně: otec malého páva se rád chlubil svým pestrobarevným peřím. Xue Meng se svými jemnými rysy nemohl od svého podsaditého otce odlišovat víc, ale uvnitř byli oba úplně stejní, oba si mysleli totéž: Xue je překrásný, ostatní jsou ohavové.

Xue Zhengyong se protáhl, potřásl chvíli rukama i nohama, otáčel krkem sem a tam a potom se vesele zašklebil: „No sláva, konečně jsem doma, z toho sezení ve voze už jsem skoro zdřevěněl.“

V Síni věrnosti zatím paní Wang pilně mísila léky; Xue Meng a Mo Ran tu seděli spolu s ní.

„Čtyři unce bylin na zastavení krvácení a shouyangský ženšen, prosím.“

„Tady mami, už jsem to zvažil.“ Xue Meng jí podal byliny z místa, kde seděl se zkříženýma nohama.

Paní Wang k bylinám přičichla a řekla: „Tyto už nejsou dobré, zkazily se, protože byly příliš dlouho uskladněné společně s pačulí, když se použijí, odvar nebude mít žádný účinek. Prosím tě, dojdí pro čerstvé.“

„Dobře.“ Xue Meng vstal a vydal se hledat byliny do skladiště léčiv.

Paní Wang pokračovala: tři kvintlíky wulingzhi a jeden kvintlík kokotice.

Mo Ran obratně vybíral byliny.

„Tetičko, jak dlouho bude trvat až se lék uvaří?“

„Nesmí se to vařit, jen to musí odstát,“ odpověděla paní Wang. „A Rane, až namíchám ten lék, odneseš ho staršímu Yuhengovi?“

Mo Ranovi se napřed nechtělo, ale pak se zadíval na Xue Menga. Když to neudělá on, Xue Meng určitě ano.

Představa, že Xue Meng bude s Chu Wanningem o samotě se mu nějak nezamlouvala, a tak řekl: „Jistě.“

Pak se zeptal: „A nebude to hořké?“

„Trochu. Proč se ptáš?“

Mo Ran se uculil: „Jen tak.“

Z mísy však nabral hrst sladkostí a schoval je do rukávu.

Všichni uvnitř byli zaměstnaní přípravou léků, když se od dveří ozval hlasitý smích. Do síně vešel Xue Zhengyong, a široce se usmíval: „Ženo, vrátil jsem se! Hahahahaha!“

To, že navzdory svému postavení vůdce sekty přijel neohlášeně, překvapilo paní Wang tolik, že málem vysypala všechny léky, který nabrala do odměrky. Její krásné oči se rozšířily: „Manželi?“

„Mo Ran vstal, aby ho pozdravil: „Strýčku.““

„Ó, A Ran je tu také?“ Xue Zhengyong působil jako silný a mocný muž, ale obvykle hovořil laskavě. Svou velikou rukou stiskl Mo Ranovi rameno: „Chlapče, není to zas tak dlouho, co jsme se viděli naposled a ty už jsi zase vyrostl? Jak to šlo v Motýlím městě?“

Mo Ran se usmál: „Dobře.“

„Dobře, dobře, dobře! Věděl jsem, že když tam bude Chu Wanning, nemůže se stát nic zlého, hahahahaha – a kde vlastně je? To se zase schovává, aby si mohl hrát s těmi svými udělátky?“

Mo Ran se začal cítit trochu nesvůj: „Ehm, mistr...“

Strýc byl poněkud horkokrevný a měl sklony jednat impulzivně. Jeho smrt v minulém životě byla valné části dílem jeho povahy. Mo Ran mu samozřejmě nechtěl napřímo říci, že Chu Wanning dostal za trest dvě stě ran a tři měsíce domácího vězení. Rozmýšlel se, jak tu novinu oznámit, když za ním někdo hlasitě vydechl.

Xue Meng se vrátil a nesl stoh bylin na zastavení krvácení, když uviděl otce, měl nesmírnou radost: „Tatínku!“

„Meng Ere!“

Mo Ran si tajně oddechl. Vždy, když se otec a syn shledali, došlo na spoustu vzájemného lichocení, což mu poskytne čas, aby vymyslel, jak taktně ohlásit, že Chu Wanning byl potrestán.

Jak se dalo čekat, tatík páv a synek páv si začali navzájem předvádět své peří a byli zaneprázdněni tím, jak jeden druhého zasypávali chválou.

„Jak nám synáček za ty dva měsíce zkrásněl! Jsi čím dál víc po tatínkovi!“

Xue Meng, který byl podobný své matce a neměl žádné otcovy rysy na to kývnul a prohlásil: „A tatínek je stále silnější a urostlejší!“

Xue Zhengyong mávl svou velikou rukou a zasmál se: „Celou dobu, co jsem byl v paláci Taxue na Kunlun, jsem myslel na to, že nikdo z tamějšího dorostu se nemůže rovnat mému synovi a synovci. Unavilo mě koukat se na ně. Jsou spíš jako hejno holek. Meng Ere, vzpomínáš si na Mei Hanxueho?“

Xue Meng okamžitě nasadil pohrdavý výraz: „Ten tlusťoch, co měl asi dvanáct let cvičit v ústraní? Slyšel jsem, že je to nejstarší žák paláce Taxue. To už se vrátil?“

„Hahahahaha. Jakou máš dobrou paměť, je to on. Nějakou chvíli u nás byl, vy dva jste dokonce museli spát v jedné posteli...“

„... Jak bych na něj mohl zapomenout, byl vykrmený jako pes, a ve spaní do mě pořád kopal. Já jsem ho za to shazoval z postele. Viděls ho?“

„Viděl, viděl.“

Xue Zhengyong se zatahal za bradku a zdálo se, že o něčem uvažuje. Xue Meng byl miláček nebes a ctižádostivý až hanba. Netrpělivě se zeptal: „A co?“

Xue Zhengyong se zasmál: „Ovšemže ty jsi mnohem lepší. Jeho mistr ho naučil hrát na hudební nástroje a tančit, jen nebesa vědí proč. Hrál na qinggong a začaly pršet květy. Tvůj tatík málem umřel smíchy, hahahahaha!“

Xue Meng znechuceně nakrčil nos. Malý tučný vepřík hraje na citeru, z nebe se snášejí bílé květy...

„A co jeho kultivace?“

Mei Hanxue strávil více než deset let výcvikem v ústraní a vrátil se před několika měsíci, a žádnou díru do světa zatím neudělal. I když Xue Meng už zvítězil v kategorii vzhled, musel se s ním poměřit ještě v disciplíně kultivace.

Xue Zhengyong tentokrát neodpověděl hned. Chvilí přemýšlel a potom řekl: „Z jeho dovedností jsem toho moc neviděl. Ale to nevadí, Meng Er s ním určitě zkříží zbraně v soutěži hor.“

Xue Meng se zamračil: „Hm, kdo ví, jestli to pitomý prase bude mít vůbec odvahu se mi postavit.“

Paní Wang dokončila míchání léků a povstala. Pohladila Xue Menga po hlavě a usmála se: „Meng Ere, nesmíš být tak pyšný, měl bys být skromný a zdvořilý.“

Xue Meng řekl: „A k čemu je být skromný? To je pro slabochy. Já chci být rázný jako tatínek.“

Xue Zhengyong se zachechtal: „No vida, tygr jako já nemá za syna žádné koťátko.“

Paní Wang to rozladilo: „Co ho to učíš? Od tebe nikdy nepochytí nic dobrého, co z něj bude?“

Xue Zhengyong viděl její nahněvaný výraz a pochopil, že je opravdu rozčilená. Okamžitě se přestal smát a podrbl se na hlavě: „Ženuško, udělal jsem chybu. Ať je po tvém, jen se už nezlob.“

Paní Wang bývala v mládí žačkou sekty Guyue'ye a šly zvěsti o tom, že ji Xue Zhengyong měl unést. Mo Ran nevěděl, jestli to jsou jen pomluvy nebo pravda, ale určitě věděl, že strýc tetu opravdu miluje, takže se jeho železné kosti mění v hedvábné nitky omotané kolem jejího prstu. Paní Wang nebyla vůči manželovi tak vřelá; byla to jemná žena, ale často se hodně zlobila kvůli maličkostem.

Jak roky plynuly, jejich vztah byl stále hlubší, jak si mohl ostatně každý všimnout.

Xue Meng se samozřejmě nepotřeboval dívat, jak spolu jeho rodiče cukují. Trochu ho to odpuzovalo; mlaskl a zvedl se k odchodu.

Paní Wang to překvapilo a zvolala: „Meng Ere?“

Xue Meng jen mávl rukou a spěšně odešel.

Ani Mo Ran nechtěl rušit shledání manželů a použil to jako výmluvu, aby se mohl vyhnout strýcovým otázkám. Bude lepší, když se o Chu Wanningově potrestání zmíní paní Wang. On sám s tím nechtěl mít nic společného. Sebral léky na stole a s úsměvem na tváři se vytratil, dokonce za sebou zavřel i dveře.

S léky se beze spěchu vydal k Pavilónu rudých lotosů.

Chu Wanning v poslední době dost zeslábl, takže odstranil magické bariéry, které obvykle pavilón obklopovaly. Proto nemohl vědět, že někdo přichází.

Proto Mo Ran mohl spatřit následující výjev...

Chu Wanning se koupal v lotosovém jezírku.

Kdyby se alespoň koupal sám, jenže na hladině lotosového jezírka, které měl používat výhradně ctnostný a cudný starší Yuheng, se zrcadlily obrysy dalších dvou lidí...

32. kapitola – Jeho Výsost se o tebe postará, a tak to má být

Skrytý mezi tisíci širokých lotosových listů Mo Ran polekaně strnul, neschopný jediného pohybu, jako by do něj udeřil blesk. Měl dojem, že mu v hrudi něco puklo, po tváři se mu rozlil otřesený výraz.

V jako ohňostroj v něm vybuchly úlek, rozhořčení, žárlivost a hněv. Pohnul rty, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slůvko. Ani nevěděl, proč tolik zuří. V hlavě měl jen jedinou myšlenku –

Jak se někdo opovažuje sahat na to, co patří Naší Výsosti?!

Chu Wanningu, ty falešná, pokrytecká kurvo! Jak se opovažuješ... jak se opovažuješ...

Úplně zapomněl, že s tímto Chu Wannigem nemá žádný intimní vztah. V tu chvíli ho opustil všechen rozum.

Koneckonců to trvalo deset let, celý život, od narození do smrti. Mohl to přehlížet a ovládat se, když byl při smyslech. Ale teď, když byl úplně zmatený, měl pocit, že Chu Wanning musí být jen jeho. Právě teď si vzpomněl, jak chutnají Chu Wannigovy rty, ani nemluvě o tom, s jakou vášní a touhou se proplétala jejich těla, jakou rozkoš zakoušel...

Po svém znovuzrození se tolik snažil na ty věci nemyslet.

Jenž teď viděl Chu Wannigova nahá záda, tu známou postavu se širokými rameny a dlouhýma nohama, vyrýsovanými svaly a útlými, ale pevnými boky, ponořenou v průzračné vodě...

Všechny vzpomínky a city, které se tolik pokoušel potlačit, ho bez varování zavalily. Byl úplně ochromený.

... A jeho tělo začalo odpovídat. Byla to taková ta nechtěná reakce, tak mohutná, že ji nedokázal zastavit. Jen se díval a z podbřišku mu stoupaly vlny žáru.

Než si uvědomil, co to vlastně dělá, už rozhněvaně zvýšil hlas a zakřičel: „Chu Wanningu!“

Chu Wanning měl tu drzost si ho nevsímat.

Na ty dvě osoby, které držely Chu Wanniga za ramena a podpíraly ho, nebylo kvůli mlze na hladině lotosového jezírka dobře vidět a on nemohl rozeznat jejich rysy. Stáli však velmi blízko u něj a jejich siluety splývaly.

Mo Ran stále křičel, vstoupil do vody, a brodil se k Chu Wannigovi – když se dostal blíž, poznal –

Ti dva „lidé“ byli ve skutečnosti roboti, sestavení z kovu a cedrového dřeva.

A co hůř, vypadalo to, že používali lotosové jezírko, aby k Chu Wannigovi přenesli duchovní energii a když se Mo Ran bezohledně přihnul, narušil energetické pole...

Nebyl si jistý, jakou techniku Chu Wanning použil. Ten byl v bezvědomí a opíral se o roboty, z jejichž dlaní bez ustání proudilo do jeho zranění na rameni světlo. Bylo zřejmé, že se tu jde o léčbu.

Když Mo Ran narušil pole, světlo se rozptýlilo a k jeho zděšení se procedura začala obracet. Když světlo pohaslo, Chu Wannigova zranění se začala obnovovat. Jeho tvář se stáhla, vydal bolestný sten a vykašlal ohromné množství krve. Poté se mu všechny jizvy na těle začaly otvírat. Vytékající krev zabarvila jezírko do červena.

Mo Ran se zděsil. To byla Chu Wannigova technika obětování ducha květů! Pochopil, že možná... možná udělal strašnou chybu.

Chu Wannigova duchovní energie se skládala převážně z živlů dřeva a kovu. Složku duchovní energie ze živlu kovu, do které patřil i Tianwen, užíval k boji, kdežto duchovní energii tvořenou živlem dřeva používal k léčení.

Takové byla i technika obětování ducha květů. Chu Wanning dokázal využívat duchovní esenci rostlin k léčbě zranění. Nicméně, když její provádění narušila jiná osoba, duchovní esence rostlin se okamžitě rozplynula a na zranění to nemělo žádný hojivý účinek, naopak, zranění se ještě zhoršilo. V nejhorším případě mohla duchovní esence rostlin strávit Chu Wannigovo zlaté jádro.

Naštěstí byl Mo Ran za svého minulého života s technikou obětování ducha květů dobře obeznámen a okamžitě přerušil tok energie. Chu Wanning ztratil oporu robotů a začal se hroutit dopředu. Mo Ran ho zachytil a pevně sevřel.

Mistrova tvář byla bledá; rty měl promodralé, tělo studené jako led. Bez dalšího rozmyšlení ho Mo Ran vytáhl z jezírka. Zpola jej nesl a zpola vlekl, až se dostali do Chu Wanningovy ložnice, kde ho položil na lůžko.

„Mistře? Mistře!“

Několikrát na něj volal, ale Chu Wanning ani nemrknul. Vypadal jako mrtvý, jenom hrud' mu mělce klesala a stoupala.

Když viděl Chu Wanninga v takovém stavu, připomnělo mu to minulost. Hrdlo se mu sevřelo a srdce se prudce rozbušilo.

V jeho minulém životě mu zemřeli dva lidé v náručí.

Shi Mei.

Chu Wanning.

První byl jedinou láskou jeho života, na kterou myslel ve dne v noci. Druhý byl jeho smrtelný nepřítel, se kterým po celý život zápasil.

Když zemřel Shi Mei, ze světa zmizel Mo Weiyou. A když zemřel Chu Wanning...?

Mo Ran nevěděl. Věděl jen, že tehdy cítil, jak je tělo v jeho objetí chladnější a chladnější. Neplakal ani se nesmál, radost i žal odešly.

Když Chu Wanning zemřel, Mo Weiyou nevěděl, že nějaký svět vůbec je.

Ve světle svíčky viděl Chu Wanningův nahý trup. Yuheng noční oblohy obvykle nosil takový oděv, který toho zakrýval co nejvíce. Nosil vysoké límce a pás si kolem těla omotával natřikrát; obraz důstojnosti a zdrženlivosti. Proto nikdo nemohl vidět, jaká zranění mu vznikla, když dostal svých dvě stě ran...

I když Mo Ran viděl rány na Chu Wanningových zádech v den, kdy byl potrestán, všechno, co věděl, bylo, že je ošklivě zraněný. Když v dalších dnech viděl Chu Wanninga stát na nohou a chodit, řekl si, že to nejspíš nebude tak vážné. Teď pochopil, že Chu Wanningova zranění byla daleko horší, než si vůbec představoval.

Pět ran, které způsobily drápy mistryně obřadů duchů, bylo otevřených, z nejhorších míst se šklebily bílé kosti. Zdálo se, že Chu Wanning nikoho nepožádal, aby mu pomohl zranění převázat a pokoušel se ošetřovat sám. Hojivou mast si nanesl rovnoměrně a části, kam si nedosáhl už byly zasažené snětí a hnisaly. O modrofialových zhmožděninách po úderech železným prutem ani nemluvě. Ty mu pokrývaly celá záda, ani kousíček kůže nebyl nedotčený. Navíc se teď po neúspěšné duchovní léčbě všechny šrámy otevřely a zalily mu záda krví, která nepřestávala téci; bílá prostěradla pod jeho tělem zrudla.

Kdyby to Mo Ran neviděl na vlastní oči, nikdy by nevěřil, že člověk, který trval na tom, že bude čistit sloupy na mostě a vytvořil obrovskou bariéru, aby žáky schoval před deštěm, je ten samý, co leží tady před ním, zraněný tak těžce, že patří na pod nepřetržitou péči na ošetřovnu. Kdyby Chu Wanning nebyl v bezvědomí, Mo Ran by ho popadl a pořádně s ním zacloumal a zeptal se ho –

Chu Wanningu, proč musíš mít tu svojí mizernou hrdost? Co se stane, když jednou v životě před někým ukážeš trochu slabosti? Proč jsi, sakra, tak příšerně tvrdohlavý? Jsi dospělý a neumíš se starat sám o sebe? Proč sám se sebou nezacházíš o trochu líp? Proč jsi někomu neřekl, aby ti pomohl s obvazováním? Jak je možné, že raději, než bys otevřel hubu a někomu řekl, ať ti pomůže, postavíš si ty svoje pitomé roboty, abys mohl provozovat tu svojí ještě pitomější léčbu. Chu Wanningu, to seš vážně úplně blbec?!

V duchu mu nadával, ale současně se rychle pokoušel zastavit krvácení. Potom přinesl džber vlažné vody a omyl Chu Wanningova záda zborcená krví. Vzal nůž a opálil ho nad plamenem; rozhodl se odstranit všechnu svalovinu zasaženou snětí.

Nůž se zanořil do masa; Chu Wanning hlasitě zanařikal bolestí a jeho tělo sebou trhlo.

Mo Ran ho pevně sevřel a rozčileně hučel: „ty nemáš co fňukat! Chceš mě proklít? Jestli ještě cekneš a vrazím ti ten nůž mezi žebra. Až bude po tobě, zaručeně tě už nic bolet nebude! Tím se to vyřeší!“

Tady a teď si Mo Ran dovolil odhalit svou pravou přirozenost, svou úpornou povahu a křičel na něj stejně, jako to dělal dříve.

Ale zanícených ran bylo moc, kůže byla bílá a odumřelá, Chu Wanning těžce dýchal, jak ji kousek po kousku odřezával. I když byl v bezvědomí, odmítal dávat najevo bolest, tělo, které bylo před chvílí omyté se však pokrylo chladným potem.

Mo Ran měl pocit, že to trvalo celé hodiny, než konečně nanesl mast a ovázal rány. Oblékl Chu Wanninga, našel silnou přikrývku a svého mistra, který už měl horečku, jí přikryl, a teprve potom ulehčeně vydechl.

Vzpomněl si, že lék od paní Wang je pořád v papírovém sáčku. Vstal a připravil misku odvaru. Potom se vrátil k Chu Wannigovu lůžku.

„No tak, musíš si vzít svůj lék.“

Jednou rukou ho nadzvedl a opřel si ho o rameno. Druhou rukou mu přidržel misku s lékem u rtů, napřed však do nápoje foukal a napil se, aby zjistil, jestli už lék dost vychladl.

Mo Ran se zašklebil: „Fuj, to je hořké.“ Nechal nápoj ještě chladit a potom dal Chu Wanningovi napít.

Chu Wanning spolkl sotva půl lžíce, pak už nemohl a všechno vykašlal, povětšinou Mo Ranovi na šaty. Ten věděl, že Chu Wanning nemá rád hořké tolik, že se dalo říci, že hořké přímo nenávidí. Jenže starší Yuheng byl umíněný jako mezek; kdyby byl vzhůru, jistě by bez řeči vypil celou misku jediným loknutím. Nanejvýš by se pak tajně sháněl nějaké sladkosti.

Naneštěstí byl teď Chu Wanning v bezvědomí. Nedalo se nic dělat, nemohl se přece zlobit na někoho, kdo o sobě neví. Musel to překousnout a trpělivě mu dávat pít po malých doušcích; dokonce mu občas otíral ústa.

Pro Mo Rana to nebylo nic těžkého. Vlastně ve svém minulém životě prožil určitou dobu, kdy musel takovým způsobem dávat Chu Wanningovi léky každý den. Jednou se tomu Chu Wanning dokonce bránil, tak ho nejdříve udeřil dlaní do tváře, potom ho chytil za bradu a hrubě přitiskl své rty na ty jeho, jazyk by vnikl do jeho úst plných kovové pachuti krve...

Mo Ran se na to usilovně snažil nemyslet, a tak pár posledních doušek moc uspěchal; Chu Wanning většinu zase vykašlal. Potom ho dost nejemně uložil zpět na lůžko a přikryl.

„Tohle dělám, protože jsem velkorysý. Ne, že se v noci odkopeš. Máš horečku, a ještě se nastydneš...“

Ještě než to dořekl, rozčílil se a kopl do nohy postele.

„Vždyť je to jedno, proč se mám starat, jestli se nastydneš nebo ne! Doufám že jo. Doufám, že to bude příšerné a ty na to umřeš!“

Zvedl se a rozzlobeně vykročil.

Došel až ke dveřím, potom měl pocit, že na něco zapomněl, otočil se a přikradl se nazpět do pokoje. Když pochopil, co to bylo, sfouknul zapálenou svíčku a pak znovu vyšel ven. Tentokrát dorazil až k lotosovému jezírku. Uviděl, že rostliny zřetelně povyroستly a jejich květy se rozvinuly, když do sebe nasály Chu Wanningovu krev a životní energii a jeho podráždění ještě vzrostlo.

Teď už úplně rozčilený, prkenně vykročil zase nazpátek do ložnice, rukama máchal mimo rytmus chůze. Dusal jako starý rezavý robot a obkroužil celou místnost, než se nakonec rozpačitě postavil vedle Chu Wanningova lůžka. Pootevřeným bambusovým oknem proudilo měsíční světlo a ozařovalo Chu Wanningovu klidnou tvář. Měl bledé rty a trochu se mračil.

Mo Ran chvíli váhal a potom okno zavřel. Žije na místě, kde je dost vlhko a jeho zdraví neprospěje, když bude spát při otevřeném okně. Mo Ran se snažil donutit se k odchodu, a proto sám sobě přísahal: jestli ještě jednou projdu těmi dveřmi, tak jsem pes!

Když překročil práh, zaslechl tlumené žuchnutí. Chu Wanning se sebe právě shodil přikrývkou.

Co má dělat, když ten člověk má ve zvyku ze sebe stahovat ve spánku přikrývkou?

Ne, přece není pes. Šestnáctiletý císař Taxian Jun se ovládl a odešel. Neporuší své slovo a těmi dveřmi se rozhodně nevrátí!

Takže za nějakou chvíli –

Vznešený a mocný císař vlezl do pokoje oknem.

Zvedl z podlahy přikrývkou a přehodil ji přes Chu Wanninga. Když slyšel Chu Wanningovo těžké, namáhavé dýchání a viděl, že se stočil do klubíčka v rohu postele a jeho záda se chvějí, hněv, který k němu obvykle choval, zmizel.

Mohl říci: dobře ti tak, ale srdce ho zabořelo. Posadil se na postel vedle Chu Wanninga a hlídal ho, aby se zase neodkryl. Bylo už pozdě, a na Mo Rana konečně začala dotírat únava z toho dlouhého dne. Hlava mu pomalu klesala a on usnul.

Ten spánek mu nepřinesl žádný odpočinek. Chu Wanning se neustále převracel a Mo Ran i přes závoj dřímoty vnímal jeho tiché sténání.

Ve spánku Mo Ran nemohl říci, kdy nebo jak se stalo, že se ocitl natažený na posteli vedle Chu Wanninga a držel chvějícího se muže v náruči. V polospánku ho objímal, jemně ho hladil po zádech a šeptal: „ššš, ššš, už to přece nebolí.“

Ve spánku měl Mo Ran dojem, že se vrátil na horu Sisheng svého minulého života, do prázdného a ponurého paláce Wushan. Po Chu Wanningově smrti už nikoho nikdy ve spánku neobjímal. Ať už za to mohla jeho spalující zášť, nebo přetrvávající náklonnost, v těch nekonečných studených dnech samoty, se mu ze vzpomínek na všechny to pocity svíralo srdce. Pohltily ho toužebné sny. Ale i když si to moc přál, Chu Wanning se nevrátil.

Poslední plamínek světla v jeho životě zhasl.

Objímal Chu Wanninga celou noc. Mezi sny a mlhou spánku si občas jasně uvědomoval, že se znovuzrodil, jindy si myslel, že je zpátky ve svém minulém životě. Báł se otevřít oči. Báł se, že až se ráno probudí, uvidí vedle sebe prázdný polštář a zatažené závěsy. A že po zbytek svého života zůstane sám.

Byl si jistý, že Chu Wanninga nenávidí. Ale když ho držel v náruči, cítil, jak mu vlhnou oči.

To bylo to teplo, o kterém si dvaatřicetiletý Taxian Jun kdysi myslel, že jej ztratil navždy.

„Wanningu, to bude dobré...“

Všechno měl zamžené, hladil muže ve své náruči po vlasech a z úst mu vycházela taková něžná slova jako by byl tím Mo Ranem z minulosti.

Byl tak unavený, že ani nevnímal, co to říká a jak oslovuje druhého muže. Ta slova mu mimoděk vyklouzla a on o nich nepřemýšlel. Začal zhluboka dýchat a upadl do tvrdého spánku.

Přišlo ráno. Chu Wanningovy řasy se zatřepaly, jak se probouzel. Díky vysoké úrovni jeho kultivace vysoká horečka, kterou měl v noci, už klesla. Chu Wanning pomalu otevřel oči zastřené spánkem. Když však chtěl vstát, shledal, že v posteli vedle něj někdo leží.

Mo, ... Mo Weiyu?

Byl tak vylekaný, že se báł promluvit nahlas. Chu Wanning zbledl, ale za život si nemohl vzpomenout, co se minulou noc stalo. A co hůř, tím, jak se pohnul, probudil Mo Rana.

Mladík zazíval, svěží tvář mu pokrýval zdravý rumělec. V ranním světle mhouřil oči, zadíval se na Chu Wanninga a zahuhlal: „Hm, ... nech Naši Výsost ještě spát... ale když už jsi vzhůru, mohl bys mi uvařit rýžovou kaši s masem a vejci...“

Co je to za nesmysly? To mluví ze spaní?

Mo Ran měl mysl pořád zamženou, a když viděl, že Chu Wanning nevstává, aby mu připravil snídani, nenaléhal. Místo toho se usmál, přitáhl si Chu Wanninga k sobě a na rty mu vtiskl lehký polibek.

„Tak tobě se nechce vstávat, to nevádí. Naše Výsost měla moc ošklivý sen. V tom snu... ach... to je jedno.“

Vzdychl a objal zkoprnělého Chu Wanninga. Opřel si bradu o hlavu muže, kterého svíral svými pažemi a zamumlal: „Chu Wanningu, chci tě takhle držet ještě chvíli.“

33. kapitola - Jeho Výsost se vydá získat novou zbraň

Chu Wanning byl z toho nenadálého polibku natolik vyvedený z míry, že nevnímal, co Mo Ran vlastně říká. Všechno mu to znělo jako hlasité šumění, jako by se mu na hlavu spustil silný liják.

Mo Ran ještě něco nezřetelně zamumlal a znovu usnul.

Chu Wanning s ním chtěl zatřást a vzbudit ho. Venku před oknem se kolébala ve vánku jabloň haitang, obsypaná květy. V okamžiku, kdy Chu Wannig zvedl ruku, přistál sytě růžový okvětní lístek Mo Ranovi přímo na špičce nosu.

Mo Ran si neklidně otřel nos, ale spal tak tvrdě, že se neprobudil. Ruka, kterou k němu Chu Wanning natáhl, z nepochopitelného důvodu změnila směr a prsty sevřela okvětní lístek.

Když zamyšleně hleděl na okvětní lístek, začaly se mu pomalu vybavovat vzpomínky. Pamatoval si, že mu Mo Ran včera převázal rány a dal mu vypít lék. Potom ho Mo Ran objal a dlouho do noci ho jemně hladil po vlasech a něžně mu šeptal.

Chu Wanning byl zmatený. To přece musel být sen, ne? Uši mu zrůžověly do odstínu nikoli nepodobného barvě květu, který držel v prstech.

Příkrá slova mu odumřela v hrdle.

Opravdu... nevěděl, co říci.

Co děláš v mojí posteli? To jsou slova dívky, která právě udělala velkou chybu.

Vypadni, nikdo ti tu nedovolil spát! To zní jako semetrika, která se přepočítala.

Jak sis mohl dovolit mě políbit?!

Když o tom tak přemýšlí, byl to jen dotyk rtů o rty. Ve srovnání s tím, co se stalo v říši přeludů, se to sotva dá nazvat polibkem. Kdyby kolem toho začal dělat poprask, jen by to vypadalo, že opravdu k něčemu došlo.

Starší Yuheng byl dočista bezradný, dokázal se jenom převalit a zabořit svůj obličej do příkrývky. Štíhlé prsty v rozčilení a rozpacích křečovitě sevřely její okraje.

Nakonec se rozhodl, že se Mo Rana nějak zbaví, ale napřed vstane a pořádně se oblékne a teprve poté ho vzbudí.

A tak, když Mo Ran otevřel své zakalené oči, uviděl na kraji postele sedět staršího Yuhenga s nerozluštitelným výrazem ve tváři. Okamžitě ho polil pot.

„Mistře, já...“

Chu Wanning lhostejně řekl: „Ty jsi včera narušil mé kouzlo ducha květů?“

„Já nechtěl...“

„Zapomeň na to,“ řekl Chu Wanning úsečně a mávl rukou jako by se nic nestalo. „Měl bys vstát a jít na dopolední vyučování.“

Tomu Mo Ran nemohl odporovat. Roztržitě si podrbal hlavu. „Jak jsem tu mohl usnout...“

„Vypadáš unaveně,“ řekl s naprostým klidem Chu Wanning. „Asi jsi se včera moc nevyspal.“

Podíval se na lék na stole a řekl: „Příště se nehrň do Pavilónu rudých lotosů bez ohlášení. Když budeš něco chtít, dej mi to vědět dopředu.“

„Ano mistře.“

„Můžeš jít.“

Taxian Jun měl pocit, že právě o vlásek unikl smrti a spěchal pryč tak rychle, jak mu jen nohy stačily.

Když odešel, Chu Wanning si lehl zpátky na postel, zvedl paži a rozevřel dlaň. Mezerami mezi prsty se díval na zářivé květy venku před oknem, které opadávaly a poletovaly jako sněhové vločky ve větru.

Tlumené barvy okvětních plátků byly stejné jako zamžené vzpomínky na včerejší noc. Tak lehoučké a blednoucí. Dá se jen těžko rozeznat, co je pravda a co toužebné přání.

Říkal si, že raději zemře než aby o tom, co se včera stalo někdy promluvil. Je to tak zahanbující!

Starší Yuheng si svou hrdost cenil vysoko nad všechno ostatní, a raději by přišel o život než o svou tvář. Takž když Mo Ran viděl Chu Wanninga o několik dní později, starší Yuheng byl elegantní a vyrovnaný jako obvykle; jeho bílé šaty graciózně vlály.

Ani jeden z nich o té noci neřekl ani slovo. Ale někdy, když se jejich pohledy setkaly, zdálo se, že Mo Ranův zrak ulpívá na Chu Wanningovi o něco déle, než se zase začne ze zvyku ohlížet po Shi Meiovi.

A co Chu Wanning?

Kdykoli se jeho pohled setkal s Mo Ranovým, hned se chladně odvrátil. Zato, když si myslel, že to Mo Ran nevidí, nějakou zvláštní náhodou se na něj pokaždé upřeně díval.

Xue Zhengyong se brzy dozvěděl o Chu Wanningovu potrestání. Jak se dalo očekávat, pán hory Shisheng by svého člověka chránil děj se, co děj, a hned se strašně rozhněval. Ale protože nemohl svůj hněv namířit na žádnou určitou osobu, nezbylo mu, než zavřít dveře a být nevrlý o samotě. Kdyby věděl, že se může něčeho stát, když se sepisovala nařízení, přidal by k nim ještě jedno: řád se nevztahuje na starší.

Paní Wang uvařila konvici čaje a dlouho Xue Zhengyonga konejšila, než se nakonec uklidnil.

Řekl: „Starší Yuheng je opravdu přes míru tvrdohlavý. Pokud ještě někdy něco takového udělá, buď tak hodná a rozmluv mu to. Sekty horní kultivační oblasti ho nedokážou uprosit, aby se k nim přidal, a u nás takový výjimečný mistr kultivace dopadne takhle. Jak se s tím mám smířit?“

Paní Wang zavzdychala: „Já mu to zkoušela vymluvit. Ale víš, jaký je. Umíněný až běda.“

„Á, zapomeň na to,“ řekl Xue Zhengyong. „Ženo, dej mi něco na utišení bolesti a lék na hojení ran, co jsi namíchala, já se zajdu na Chu Wanninga podívat.“

„Ten bílý je pro vnitřní užití, ten červený se nanáší zevně.“ Paní Wang mu podala dvě malé porcelánové nádoby a potom prohlásila: „Ran Er se nedávno zmínil, že starší Yuheng bude čistit kamenné lvy na mostě Naihe, takže ho asi najdeš tam.“

Xue Zhengyong si nádoby strčil do kapsy a vydal se k mostu Naihe. Chu Wanning tam opravdu byl. Bylo krátce po poledni, žáci měli plno práce s kultivačními cvičeními a po mostu Naihe chodilo jen málo lidí. Chu Wanning stál v místě, kde se most nepatrně zatáčel, jeho postava byla vysoká a vzpřímená. Na březích tiše ševalily listy; jeho bílý šat spolu s nádherným zeleným bambusem vytvářel obraz dokonalého kontrastu.

Xue Zhengyong k němu s úsměvem přistoupil: „Starší Yuhengu, díváte se na rybky?“ Chu Wanning obrátil obličej k němu: „Vůdce sekty musí žertovat, tato řeka vyvěrá ze Žlutých pramenů v říši démonů, žádné ryby v ní nejsou.“

„Hahaha, jen jsem si trochu zavtipkoval. Jste samá elegance a žádný špás. To si manželku nikdy nenajdete! Tady, přinesl jsem léky. Připravila je moje žena. Ten bílý je pro vnitřní užití, ten červený se nanáší zevně. Jsou ohromné. Pro vás.“

Chu Wanning si nejprve nechtěl nic vzít, když však viděl, že Xue Zhengyong je tak hrdý, jako by léky od jeho ženy byly to nejdrahocennější, co na světě je, nemohl odmítnout a s tichým poděkováním je přijal.

Xue Zhengyong byl obhroublý člověk, před Chu Wanningem se však držel poněkud zpátky a nevyhrknul hned všechno, co měl na jazyku. Chvilku uvažoval a pak nadhodil: „Yuhengu, jak víte, za tři roky proběhne soutěž hor. Mladé talenty se všech sekt se spolu utkají o prvenství. Co si myslíte o vyhlídkách Meng Era a Ran Era?“

Chu Wanning odpověděl: „Tři roky jsou dlouhá doba; nyní se k tomu nemohu vyjádřit. Mo Ranovi však chybí zájem se dál zlepšovat a Xue Meng je přehnaně ješitný a má sklon podceňovat soupeře. Ani jeden z nich nemá správný přístup.“

Jeho řeč byla stručná, tvrdá a přímo k věci.

Xue Zhengyong byl trochu zahanbený a mručel: „Vždyť jsou oba ještě tak mladí...“

„Nejsou tak mladí, oba už dospívají,“ řekl Chu Wanning.

„Nemýlíte se, ale ještě jim nebylo ani dvacet let. Jako otec jednoho a strýc druhého přece musím být zaujatý, hahaha“, zasmál se Xue Zhengyong.

„Když je dítě neukázněné, je to chyba nedbalého otce i nezodpovědného učitele. Pokud se v budoucnu vydají nesprávnou cestou, vina bude ležet přímo na vás i na mně. Budete zaujatý i pak?“ opáčil Chu Wanning.

Chu Wanning pokračoval: „Vzpomíná si vůdce sekty na dva miláčky nebes ze sekty Rufeng z Linyi před lety?“

Xue Zhengyongovi pokleslo srdce jen při té zmínce. Před nějakými dvaceti lety v sektě Rufeng, nejvýznamnější sektě horní kultivační oblasti, žili dva bratři. Oba byli nesmírně nadaní a dovední ve velmi ranném věku; v deseti letech se každý zvláště dokázali vypořádat se staletými démony; v patnácti tvořili nová zaklínadla, a dokonce chtěli založit vlastní sekty. Jenže svět kultivace pro ně oba nebyl dost velký. Oba bratři byli příliš výjimeční a osobití, a nakonec se spolu rozhádali. V tom roce se konala soutěž sekt. Mladší bratr ukradl staršímu bratrovi duchovní techniku, kterou tajně vytvořil, což mu vyčetly všechny sekty a všichni starší jím za to začali pohrdat. Když zápolení skončilo, otec mladšího z bratrů okamžitě tvrdě potrestal. Jeho pýcha to však neunesla. Chápal to jako velkou křivdu a začal provádět kultivaci zapovězenými metodami. Skončil jako šílená zrůda.

Chu Wanning tím chtěl Xue Zhegyonga nepochybně upozornit na to, že Xue Meng a Mo Ran sice mohou být výjimeční, ale důležitější, než jaké mají schopnosti, je jaké mají srdce.

Naneštěstí byl Xue Zhengyong tvrdý sám na sebe, velmi uvážlivý ohledně svých žáků a zoufale nedůsledný ve všem, co se týkalo jeho syna a synovce, takže je oba rozmazloval a kazil. Proto Chu Wanningova slova nebral vážně, jenom se zasmál a řekl: „Oni neskončí jako ti dva bratři, když jejich cesty střeží starší Yuheng.“

Chu Wanning potřásl hlavou: „Lidská přirozenost je určená, a lze ji změnit jedině díky nezměrnému úsilí.“

Xue Zhengyong se z té Chu Wanningovy poznámky cítil poněkud nesvůj a zvažoval, zda v sobě neukrývá nějaký skrytý význam. Na okamžik zaváhal a potom položil otázku: „Yuhengu, nezlobte se... ale asi nejste příliš spokojený s mým hloupým synovcem, vidíte?“

To tím Chu Wanning vůbec nemyslel. Neočekávané nedorozumění ho zaskočilo natolik, že nebyl schopný odpovědět.

Xue Zhengyong s obavami pokračoval: „Víte, vlastně mi nezáleží na tom, jestli se v soutěži umístí v čele, nebo ne. Hlavně Ran Er, on opravdu neměl pěkné dětství a není divu, že je to s ním těžké a že je neposlušný. Doufám jen, že kvůli tomu, že byl vychován v tom zábavním podniku k němu nechováte příliš hluboký odpor. On je všechno, co mi zbylo po starším bratru. Nemohu se zbavit pocitu viny, za to, že jsem celé ty roky pro něj nic neudělal...“

Chu Wanning ho přerušil: „Vůdce sekty se mýlí. Já jím nepohrdám. Kdyby mi jeho minulost vadila, nikdy bych ho nepřijal za svého žáka.“

Mluvil přímo a jasně. Xue Zhengyongovi se ulevilo: „Dobře, dobře.“

Chu Wanningův pohled zase zaujaly vodní proudy pod mostem, které kypěly a divoce se srážely a dál už jen mlčel. Naneštěstí celý ten rozhovor, a hlavně Chu Wanningova slova pohltilo burácení

vzedmutých vod, stejně jako v předchozím životě. Nikdo jiný nikdy neslyšel, že Mo Ranem nepohrdá a není pravda, že by k němu pociťoval odpor.

Tři měsíce domácího vězení byly pryč. Toho dne Chu Wanning povolal své tři žáky do Pavilónu rudých lotosů a řekl jim: „Protože se vaše zlatá jádra ustálila, nechal jsem pro vás dnes poslat, abych vám oznámil, že spolu se mnou vydáte na Jitřní horu, kde se pokusíte získat své vlastní magické zbraně.“

Xue Meng i Shei Mei vyvalili oči a vypadalo to, že se ocitli v sedmém nebi. Jitřní hora byla posvátným vrcholkem horní kultivační oblasti, tisíce stop vysoká, se strmými nezdolatelnými stěnami. Podle legendy byla Jitřní hora místem, kde Gouchen Vznešený kdysi kul zbraně. Gouchen Vznešený, bůh zbrojířství dohlížel nad nejsevernějšími a nejižnějšími částmi nebes i nad všemi zbraněmi na světě.

Během války nebeského císaře s říší démonů, kde Gouchen Vznešený ukul první meč, jeho surovinou byly hory, moře bylo tavící pecí a jeho vlastní božská krev byla žhnoucím plamenem. Meč roztal nebe a zemi, jediným úderem rozbil pevninu na kusy a způsobil, že vody obrátily svůj tok.

S tímto mečem v ruce nebeský císař zahnal plemeno démonů do podzemí, odkud už nedokázalo vyjít, a to mečem udeřil jen dvakrát.

Ta dvě tnutí však rozdělila i říši lidí a v zemi vyryla hluboká a dlouhá údolí. Když boj skončil, nebesa lkala a duchové mrtvých za nocí kvíleli, z oblohy se spustil prudký déšť, který trval tisíc let. Říši lidí sužovaly záplavy, obě údolí se naplnila vodou a staly se z nich dva mocné proudy, Yangtze a Žlutá řeka, které dávaly život bezpočtu bytostí.

A Jitřní hora, místo, kde se zrodil první ze všech mečů, se stala posvátným místem, kam se na pouť vydávaly tisíce kultivujících. Duchovní energie, kterou ze sebe vydali dávní bozi na tom místě zůstávala velmi silná, v okolí se tak toulalo mnoho tajemných tvorů a z půdy vyrážely nezvyklé rostliny. Jitřní hora byla také místem kde mnoho kultivujících dosáhlo osvícení a vystoupilo na nebesa.

Pro většinu lidí však z této pozoruhodné hory, kde byl ukován posvátný meč, bylo tím nejpřitažlivějším místem jezero Jincheng. Ledové jezero na vrcholku hory bylo zamrzlé po celý rok a každý den se v paprscích vycházejícího slunce třpytilo jako křišťál.

Pověst tvrdila, že když se Gouchen Vznešený řízнул do dlaně, aby svou krev použil k ukování meče, jedna krůpěj ukápla do prolákliny na vrcholu hory. Ta kapka krve, která ani po tisíci letech nevyschla, to je jezero Jincheng se svými vodami tak čistými, že je možné dohlédnout až na samotné dno.

Ať už byla pověst pravdivá nebo ne, divy jezera Jincheng byly skutečné. Ačkoli byla jeho hladina po celý rok zakrytá ledovou krustou silou tři stopy, někteří kultivující byli schopni použít sílu svého duchovního jádra a způsobit tak, aby led roztál. Tehdy na břeh vyšel nějaký z bájných tvorů, v tlamě nesl zbraň a položil ji před kultivujícího.

Xue Meng se dychtivě zeptal: „Jaké zvíře se objevilo, když jste si přišel pro svou zbraň?“

„Kunpeng,“ odpověděl Chu Wanning.

Xue Mengovi se blýsklo v očích: „To je něco! Nemůžu se dočkat až uvidím kunpenga.“

„Nepočítej s kunpengy, když jsi ještě nerozmrazil jezero,“ poškleboval se mu Mo Ran.

„Co to má znamenat? Ty si myslíš, že snad nedokážu nechat jezero roztát?“

Mo Ran se smál: „Nemusíš se hned čepýřit, nic takového jsem neřekl.“

„Vůbec to nemusí být kunpeng,“ řekl Chu Wanning. „Ve vodách jezera prý žijí stovky bájných tvorů, kteří strážejí kouzelné zbraně. Když nějaký z nich ve vás najde zalíbení, přijde vám nabídnout zbraň, kterou opatruje. Navíc má každý z tech tvorů svou zvláštní povahu. O něco vás požádá, a pokud to nebudete moci splnit, zbraň zase odnese zpět do jezera.“

Xue Meng hloubal: „Tak to tedy je? A co chtěl ten kunpeng mistře od vás?“

„Řekl, že chce masový piroh,“ odpověděl Chu Wanning.

Všichni tři žáci napřed ztichli a potom všichni najednou vyprskli smíchem.

Xue Meng se chechtal: „Pěkně jste mě vystrašil. Já se bál, že to bylo něco hrozně těžkého.“

Chu Wanning se pousmál a řekl: „Jen jsem měl štěstí. Přání těch tvorů bývají velmi podivná, mohou po vás chtít cokoli. Kdysi jsem slyšel, že za někým přišla obří krysa Xishu a požádala ho o jeho

manželku. On odmítl, krysa si vzala zbraň zpátky a zmizela. Už neměl nikdy další příležitost zbraň získat.“

„To je taková škoda...“ zamumlal Shi Mei.

Chu Wanning se na něj ostře zadíval: „Čeho lituješ? Já si naopak vážím jeho ušlechtilého charakteru.“

Shi Mei se rychle opravil: „Mistr se mýlí, já to tak nemyslel. Manželku samozřejmě nelze vyměnit ani za nejmocnější zbraň. Já si jen myslím, že je škoda, že o tu božskou zbraň přišel.“

„Stejně to jsou jen klepy,“ řekl Chu Wanning. „Naneštěstí jsem podobného člověka sám nikdy nepotkal. Před mnoha lety u jezera Jincheng jsem viděl jen odporné věci, které poskvrnily můj zrak.“

Odmlčel se, jako by na něco vzpomínal, jeho tvář se zachmuřila a mračil se. „To je jedno, zapomeňte na to. Kdo ví, za těch tisíc let, kolik jezero vidělo příkladů neochvějně věrnosti nebo kruté bezcitnosti. Skutečně, kolik může být lidí, kteří dokážou odolat touze po magické zbraní, kteří zahodí svou příležitost ke kultivačnímu postupu, jen aby si zachovali čisté srdce...? Chm.“

Chu Wanning si odkašlal, jako by ho vlastní vzpomínky dráždily a potom se mu tvář vyhladila do obvyklé netečnosti. Obočí však měl stále stažená, jako by byl něčím znechucený. Pevně svíral rty a dále už nemluvil.

„Mistře, říká se, že kouzelné zbraně z jezera Jincheng mají svou vlastní přirozenost. Bylo pro vás snadné se s ní naučit zacházet, když jste ji získal?“ Pokusil se změnit téma Xue Meng protože viděl, že vypadá zádumčivě.

Chu Wanning zdvihl obočí a bezvýrazně prohlásil: „Tento učitel vlastní tři magické zbraně, na kterou z nich se ptáš?“

34. kapitola - Jeho Výsost upadne v nemílost

Jedině Chu Wanning dokázal vyslovit něco tak ohromujícího, tak dech beroucího s takovým ledovým klidem.

Každý z jeho tří žáků si o tom myslel své.

Xue Mengovo uvažování bylo velmi prosté a dalo se shrnout do jediného výkřiku: Ááá!

Mo Ran nad věcí přemítal, hladil si bradu, vzpomínal na jisté události ze svého minulého života, a nakonec si řekl, že v tomto životě už určitě nechce Chu Wanningovu třetí zbraň znovu vidět.

Shi Mei vztyčil hlavu a v jeho velikých očích zazářilo světélko, možná obdiv nebo snad okouzlení: Tianwen jste získal u jezera Jincheng?“

„Hm.“

„Ty další dvě zbraně tedy...“

„Jedna z nich je také odtud, ta druhá už ne. Povaha zbraní nebývá tak divoká a nezkrotná, jak by se mohlo zdát, měly by být ovladatelné. Není žádný důvod k obavám.“

Xue Meng dychtivě vydechl: „Já bych rád viděl i ostatní mistrovsky zbraně.“

„Stačí Tianwen,“ řekl Chu Wanning. „Bude nejlépe, když ty další dvě zbraně nebudu muset nikdy použít.“

Xue Meng neochotně přisvědčil, ale oči mu svítily. Chu Wanning si toho všiml; věděl, že Xue Meng je od přírody ctižádostivý a že se taková věc nedá snadno potlačit, ale naštěstí má srdce na pravém místě, takže, když se mu věnuje trocha péče, není třeba si dělat velké starosti.

Mo Ran stál stranou, pořád si mnul bradu, a strojeně se usmíval. Zbraň slouží k tomu, aby jinému vzala život a spravedlivý člověk se k něčemu takovému uchýlí až když už nezbývá žádná jiná možnost. Chu Wanninga však jeho spravedlnost, ať už v tomto nebo v minulém životě, dovedla jen do neštěstí.

Všechny ty žvásty o tom, že dobro a spravedlnost nakonec zvítězí nad zlem, to jsou jen slova napsaná na papíru, jenže ten pitomec to bral všechno vážně. Spolu s jeho výjimečným nadáním a bojovými schopnostmi mu to posloužilo jen k tomu, aby se z něj stal ubohý zajatec, hromádka kostí ve špíně.

Jeho přemítání přerušil Shi Meiův hlas: „Mistře.“

„Tento žák se doslechl, že stovky, ne-li tisíce lidí každý rok zlezou Jitřní horu, aby získali zbraň a snad jeden nebo dva z nich dokážou rozpustit led na jezeře Jincheng. V posledních několika letech se to nepodařilo vůbec nikomu. Kultivace tohoto žáka je nízká... vážně... není tu žádná vyhlídka na úspěch. A Ran a mladý pán jsou oba výjimeční, ale já bych tu asi měl zůstat a zdokonalovat se v základních dovednostech.“

Chu Wanning na to nic neřekl, jen jeho tvář, hladká jako z bílého porcelánu vypadala, jako by jí zakryla mlha, když se zamyslel.

V minulém životě Shi Mei také zahodil příležitost dostat se na Jitřní horu kvůli své nízké sebedůvěře. Když to Mo Ran slyšel, usmál se: „Zkusit to přece neuškodí. I když to třeba nevyjde, představ si, že je to jen výlet. Je to mnohem lepší než celé dny pořád jen trčet na hoře Sisheng, tak proč se nevydat do světa.“

Shi Mei však byl ještě více nespůj: „Ne, já jsem opravdu moc slabý a na Jitřní hoře bude ohromná spousta lidí a když mě učedníci z jiné sekty vyzvou na souboj, já určitě prohraji a zahanbím mistra...“

Chu Wanning se na něj zahleděl: „To je to, čeho se opravdu bojíš?“

Jeho slova byla zvláštní, jako by se opravdu ptal, ale také jako by to byla jen řečnická otázka. Druzí dva nic nepozorovali, ale Shi Mei měl pocit jako by se mu do srdce vkrádal mráz a když zvedl zrak, jeho pohled se setkal s Chu Wanningovým ledovým očima.

„Mistře...“

Chu Wanningova tvář zůstala klidná, když řekl: „Tvým oborem je léčení a boj není tvoje silná stránka. Když tě s tím bude někdo obtěžovat, prostě odmítni, to není žádná hanba.“

Mo Ran se zazubil: „Shi Meii, neměj strach, máš přece mně.“

A tak se všichni tři sbalili a vyrazili na cestu. Cíl byl tentokrát daleko, až v horní kultivační oblasti. Jet na koni by bylo nesmírně namáhavé a Chu Wanning odmítal létat na meči. Proto cestovali pomaličku vozem. Dorazit do města na úpatí Jitřní hory jim trvalo déle než deset dní.

Tři žáci už vystoupili z vozu, jen Chu Wanning ještě neměl chuť se zvednout, vyhrnul bambusovou zástěnu, která zakrývala okno vozu a řekl: „Zůstaneme tu přes noc. Zítra nás čeká ještě kousek cesty a budeme na Jitřní hoře.“

Jejich zastávkou bylo město Dai. Nebylo to nijak veliké město, ale bylo rušné a bohaté. Ženy tu chodily v hedvábí a nefritu a muži nosili drahý brokát. Město bylo zjevně daleko bohatší než ta nejbohatší sídla dolní kultivační oblasti.

Xue Meng mlaskl jazykem: „Podívejte se na ty zabeďněnce z horní kultivační oblasti; z domů boháčů se line vůně masa a vína a chudáci hladoví a mrznou na ulicích.“

Ani Mo Ranovi se to nelíbilo, a tak se pro jednou se Xue Mengem nehádal. Místo toho s úsměvem na tváři o té věci zažertoval: „Věřte mi, já jim tak závidím. Být prostý člověk zde, i bez kultivace nesmrtelnosti, to znamená mít mnohem lepší život, tam dole u nás.“

Předtím než beze spěchu vystoupil z vozu, si Chu Wanning nasadil stříbrnou masku. Pozoroval zdejší shon, ale nebylo možné říci, nač vlastně myslí.

Xue Meng byl zmatený: „Proč si mistr vzal masku?“

„Toto je území sekty Rufeng z Linyi. Bude lepší, když tu svůj obličej nebudu ukazovat,“ odpověděl Chu Wanning.

Mo Ran viděl v Xue Mengově tváři narůstající zmatek a zavzdychal: „Malý fénixi, svou hlavu sis asi nechal doma, když jsi zapomněl, že mistr byl kdysi učitelem v sektě Rufeng.“

Jeho slova sice osvěžila Xue Mengovu paměť, ale miláček nebes rozhodně nehodlal připustit, že něco zapomněl. Místo toho zrudl a obrátil oči v sloup: „Jistě že to vím! Ale mistr tam byl jenom hostujícím učitelem, není to tak, že by si ho koupili, nebyl žádný důvod, proč by od nich nesměl odejít. I kdyby ho tu lidé ze sekty Rufeng uviděli, co můžou dělat? Odvléct ho nazpátek?“

Mo Ran řekl: „Ty dubová palice, ty jsi o tom vážně nikdy neslyšel? Když mistr opustil sektu Rufeng, nikdo z dolní kultivační oblasti vlastně nevěděl, kam šel. Když se vydáme vymítat duchy a démony, a někdo se nás zeptá, u koho se učíme, neříkáme pokaždé jen to, že jsme z hory Sisheng, a o mistrovi nemluvíme?“

Xue Meng se na chvíli zarazil a pak mu to došlo: „Aha, takže, kde teď mistr žije je tajné? Ale mistr je přece tak silný, proč by se měl schovávat?“

„Já se neschovávám, já jen nechci, aby mě někdo pořád obtěžoval,“ řekl Chu Wanning. „Musíme najít nějaký hostinec.“

Přiklusal sluha s lesklou mastnou tváří: „Vítejte! Vznešení pánové se u nás zdrží?“

„Čtyři pokoje,“ řekl Xue Meng.

Sluha se křečovitě usmál a zamnul si ruce: „Je mi líto pane, ale všechny hostince ve městě jsou zaplněné a obávám se, že čtyři volné pokoje nemáme. Nespokojili by se laskaví pánové se dvěma?“

Nedalo se nic dělat, a tak se museli o pokoje podělit. Rozdělení pokojů však přineslo malou potíž.

„Já chci mít pokoj se Shie Meiem,“ prohlásil Mo Ran odhodlaně. Žáci spolu stáli v hloučku, zatímco Chu Wanning platil účet.

Xue Mengovi se to vůbec nelíbilo: „Jdi se bodnout!“

Mo Ran předstíral překvapení: „Cože? Já myslel, že se na mistra rád lepíš.“

„J-já ale přece vůbec nechci...“

K mistrovi choval tu nejhlubší úctu, ale zároveň z něj měl strach. Popravdě, sám nevěděl, jestli ho víc obdivuje, nebo se ho víc bojí.

Když Mo Ran viděl Xue Mengovu červenou tvář, potměšile se ušklíbl: „Mladší bratříčku, proč jenom mám takový dojem, že to není tak, že bys u mistra nechtěl spát, ale že se jen bojíš?“

Xue Meng divoce vyvalil oči: „Mistr mě přece nesní, tak čeho bych se bál!“

„Aha.“ Mo Ranův zlomyslný úsměv se rozšířil: „A víš, že mistr ve spaní mlátí lidi?“

Xue Meng se zajíknul a jeho tvář měnila barvu z bílé na fialovou a zase zpátky, až ho konečně něco napadlo a rozzlobeně odsekl: „Jak víš, co mistr dělá ve spaní! Ty už jsi s ním spal?“

To bylo dost dvojsmyslné, i když Xue Meng to tak jistě nemyslel. Mo Ran se v duchu dusil smíchem; nejenže Naše Výsost u něj spala, ale už se s ním i vyspala.

Ale opravdoví muži se nechvástají svými minulými úspěchy, a tak se jen pořád zubil: „Když mi nevěříš, tak to v noci můžeš sám vidět. A nezapomeň si vzít léčivou mastičku, budeš jí potřebovat.“

Xue Meng se skoro rozběsil, ale Chu Wanning už zaplatil, krátce se zadíval na žáky a řekl: „Jdeme.“

Tři mladíci následovali mistra po schodech do patra jako tři ocásky. Před pokoji se zastavili a navzdory předchozímu hašteření všichni tři pokorně čekali, co řekne Chu Wanning. Jejich hádka ve skutečnosti vůbec nic neznamenal. Když došlo na opravdové rozdělení pokojů, všichni tři tiše stáli a čekali, jak rozhodne Chu Wanning.

Chu Wanning zaváhal a potom řekl: „Máme jen dva pokoje, kdo z vás...“

Zmlkl, cítil se nejistě.

Jak se jen zeptat: kdo z vás chce zůstat u mě?

To znělo opatrně a sebelítostivě. To se nehodí ke způsobům staršího Yuhenga.

Jak to má tedy říct?

Mo Weiyu, ty budeš se mnou. Tak?... To asi ne. Ještě mu chybí okovaná palice a tygří kůže a bude si připadat jako hanebný loupežník, který rodičům unáší nevinnou dceru. On je přece uznávaný mistr kultivace a musí si zachovat tvář.

Navíc, od té noci v Pavilónu rudých lotosů se oba cítili rozpačitě a vyhýbali se tomu, aby spolu zůstali sami. Chu Wanningova tvář byla jako zkamenělá, ale hlavou mu prolétávaly tisíce myšlenek. Uběhla dost dlouhá doba než konečně, klidně a rozvážně kývl na Xue Menga.

„Xue Meng se ubytuje v pokoji se mnou.“

Překvapenému Mo Ranovi povadl úsměv na líci. Doufal sice, že Xue Meng zůstane s Chu Wanningem a on bude moci být se Shi Meiem. Ale když slyšel to rozhodnutí z Chu Wanningových úst, neočekávaně se cítil rozladěný.

Vůbec si to neuvědomoval, ale byl jako zatoulané štěně, které nevědělo o světě vůbec nic. Štěně potkalo člověka. Ta osoba k němu nebyla právě laskavá, ale každý den mu dávala kosti, aby se mohlo do sytosti nažrat. Toulavé štěně toho hlupáka nemělo rádo. Hryzalo kosti a pak si jen olízlo packy a bez přestání na něj štěkalo. Toho muže zkrátka nepovažovalo za svého pána. Jednoho dne, z důvodů, které štěně nechápalo, ten člověk přišel s miskou, ve které nebyly kosti, ale proso. Přiletěl nádherný pták s barevným peřím, sedl si tomu muži na rameno, zíral na něj svými očima jako korálky a vychytrale se k němu lísal. Ten člověk se k němu otočil a začal ho hladit po peří a krmit prosem. Toulavé štěně bylo úplně ohromené.

Byl si docela jistý, že si Chu Wanning vybere jeho...

35. kapitola - Jeho Výsost uklouzne

Té noci Mo Ran civěl na zeď; hlavu si podpíral rukama. Na druhé straně té zdi byl Chu Wanningův a Xue Mengův pokoj.

Shi Mei byl čistotný, a tak si na postel složil náhradní oblečení a šel dolů, požádat sluhu, aby mu ohřál vodu na koupání.

Zdi v hostinci rozhodně nebyly zvukotěsné. V tichu byl slyšet každý šelest v sousední místnosti.

Chu Wanning něco řekl, ale to nezaslechl zřetelně. Ale pak uslyšel Xue Mengův jasný a silný hlas:

„Je to moc těsné.“

Mo Ran nastražil uši jako pes a zavrtěl sebou.

Za zdi malý fénix řekl: „Mistře, nebolí to?“

„To je dobré, pokračuj.“

„Budu opatrný, ale řekněte, kdyby to bolelo.“

„Moc mluvíš. Dělej, nebo toho nech.“

Mo Ranovy oči se polekaně rozevřely. Jistě že mezi těmi dvěma se nemohlo nic stát, to je vyloučené, ale co je tohle za hovor? Co tam dělají?

Štěně přitisklo ucho na stěnu. Ozvalo se slabé zašustění šatů a když se zaposlouchal, uslyšel Chu Wanningovo tlumené zasténání.

Už mnohokrát předtím slyšel Chu Wanninga v posteli vydávat přesně stejné zvuky. Ten jeho mistr vůbec nerad dělal hluk, ať už to bylo opravdu příjemné nebo to hodně bolelo, raději si pokaždé hryzal dolní ret a polykal slzy. Musel pořádně přitlačit, aby se z jeho hrdla konečně ozvaly takové tiché vzdechy...

„Po-počkej.“ Chu Wanningův hlas byl hluboký a chraptivý. „Ne... tam mi nesahej.“

„Dobře.“ Xue Meng zaváhal a potom tiše řekl: „Takže... mistře, uděláte si to sám?“

Kam? Co to má znamenat? Kam mu to nemá sahat? Co si udělá sám? Co tam spolu dělají? Mo Ranova tvář potemněla.

Než si sám uvědomil, co dělá, už klepal na dveře sousedního pokoje. Zevnitř bylo slyšet uspěchaný šramot. Štěně se zamračilo ještě víc.

Zvedl hlas: „Mistře, co se to tam...“

Dveře se otevřely s pronikavým zavržením.

Za nimi stál Xue Meng, úplně oblečený a v ruce držel krví nasáklý obvaz. Přivřel oči a udiveně pohlédl na Mo Rana.

„Co chceš, proč uprostřed noci děláš takový rámus? Viděl jsi strašidlo, nebo co?“

Mo Ran hloupě otvíral a zase zavíral ústa. Zadíval se za Xue Menga a spatřil Chu Wanninga sedět u stolu, na kterém stála nádoba s mastí a čisté obvazy.

„Co jsi tady...“

Xue Meng do něj zabodnul pohled: „Přece ošetřoval mistra. Mistrovo rameno se ještě neuzdravilo. Obvazy se několik dní nevyměnily a některé rány jsou znovu zanícené.“

Mo Ran se nepřiliž chytře zeptal: „A co bylo moc těsné?“

„Moc těsné?“ Xue Meng se zamyslel až se mu z toho zkrabatilo čelo. „No, obvazy. Předtím byly moc utažené, slepila je zaschlá krev a skoro nešly sundat.“

Zmlkl a nedůvěřivě se zadíval na Mo Rana.

„Ty jsi nás špehoval?“

Mo Ran uhnul očima a snažil se zachovat si lítostivý výraz. „Nikdo vás nešpehoval! Zdi jsou tak tenké, že když se k nim přitiskneš, uslyšíš na druhé straně lidi dýchat. Klidně si to zkus, když mi nevěříš.“

„Vážně? Aha.“ Xue Meng přikývl, ale za okamžik mu došlo, že tu něco nehraje: „Počkat, jako to víš? Ty se tiskneš ke zdem a posloucháš?“

„Mo Weiyu, ty seš pěkně divnej!“ zasyčel Xue Meng rozzlobeně.

Mo Ran podrážděně vyštěkl: „Kdo ví, jaký zvrhlosti jsi tady mohl mistrovi provádět!“

Xue Meng byl čistý jako lilie a o takových věcech nevěděl vůbec nic. Nechápal, o čem to Mo Ran mluví a vztekal se ještě víc: „Co to plácáš za pitomosti?“ Otočil se, aby si postěžoval: „Mistře, on...“

Chu Wanning přes sebe přehodil vnější šat, jednou rukou si přidržoval oděv a druhou si uhladil vlasy. Rozvážně přistoupil k Mo Ranovi, a od hlavy až k patě po něm přešel pohledem.

„Copak jsi chtěl?“

„Já... já slyšel...“ Mo Ran s námahou hledal slova: „Ehm, tamto, tak jsem si myslel, že vám Xue Meng třeba ubližuje...“

„Cože?“ Chu Wanning vůbec nevěděl o čem je řeč. „Kdo mi měl ubližovat?“

Mo Ran by si nejraději dal pár facek.

Když přišel nahoru Shi Mei, právě trapně zírali jeden na druhého.

„A Rane, co děláš před mistrovým pokojem?“

„Já...nn...“ koktal Mo Ran, „to bylo, nn, nedorozumění.“

Shi Mei se usmál: „Dobře, a už se to vysvětlilo?“

„Jo, jo,“ řekl Mo Ran spěšně. „Shi Mei ty jsi byl za podomkem, aby ohřál vodu na mytí? Mistr se asi taky ještě nevykoupal, já tam zajdu, aby přinesli té vody víc.“

„To není potřeba,“ prohlásil Shi Mei. S úsměvem vytáhl čtyři bambusové destičky. „Sluha mi řekl, že nedaleko je horký pramen, u kterého hostinský postavil lázeň. Ty tabulky, to jsou vstupenky, vzal jsem pro každého jednu.“

Mo Ran si pomyslel, že on, ustřížený rukáv, by se s těmi třemi ostatními nejspíš koupat neměl. Xue Meng mu byl sice lhostejný, Shi Mei byl pro něj zas tak čistý a posvátný, že se ho neodvažoval pošpinit ani myšlenkou. Ale Chu Wanning... několik velmi blízkých setkání, které s ním od svého znovuzrození měl, ho utvrdilo v přesvědčení, že jestli toho uvidí nahého, asi se pomátne.

Mo Ran si zakryl tvář rukama: „Já nepůjdu.“

Xue Meng byl znechucený: „Ty se před spaním nemyješ? No, to je hnus!“

„Řeknu někomu ze služebnictva, ať mi přinesou horkou vodu nahoru,“ řekl Mo Ran.

Shi Mei byl překvapený: „Oni žádnou vodu neohřívají, protože všichni hosté chodí k horkému prameni.“

Protože mu nic jiného nezbývalo, popadl Mo Ran své náhradní oblečení a šel s ostatními k prameni. V tom hostinci se hodně snažili zavděčit se hostům, dobře totiž věděli, že většina z nich jsou kultivující, kteří míří s nadějí na získání zbraně k jezeru Jincheng a tak lázni dali název „Odras úsvitu v jezeře Jincheng“, aby to přinášelo štěstí.

Mo Ran byl ze svých obav celý zdřevěnělý a neodvažoval se druhých dvou ani prstem dotknout. Chvatně se svléknul, omotal si pevně kolem pasu ručník a rychle se sám rozběhnul k prameni, aby si našel nějaké místo v ústraní.

Bylo už trochu pozdě, a tak se v lázni moc lidí nekouvalo, a ti co tam byli, byli docela daleko. S bílým ručníkem na hlavě se Mo Ran potopil a venku si nechal jen polovinu obličeje. Vydechl a z vody vystoupaly bubliny.

První osoba, která skončila s převlékáním, s dlouhýma hladkýma nohama vyšla ven. Mo Ran se tam zadíval a vydechl úlevou. Naštěstí to byl jenom Xue Meng. Mladý pan Xue byl snad hezký, ale nebyl to Taxian Junův šálek čaje. Jejich pohledy se setkaly a Xue Meng na něj ukázal prstem: „Ty se ode mě drž dál!“

„Proč jako?“

„Seš odporně špinavej.“

„Hehe,“ smál se Mo Ran.

Lázeň byla plná páry. Uplynul nějaký čas, Xue Meng se přestal drhnout a zakřičel: „Mistře, tady!“

Mo Ran, který byl zase pod hladinou až do půlky obličeje, se málem nalokal vody. Věděl moc dobře, že se tam nemá dívat, ale jeho oči tam stejně zabloudily.

Jediný pohled ho skoro zabil. Spolknul dva velké doušky vody z koupele. Nebyl čas se starat o to, jestli mu je zle, a ponořil se ještě hlouběji, takže nad hladinou měl jen oči.

Vůbec nečekal, že Chu Wanning a Shi Mei přijdou společně. Shi Mei byl štíhlý a křehký jako dívka, zahalený ručníkem, dlouhé černé vlasy mu zakrývaly ramena. To na něj se Mo Ran měl nejvíc toužit

dívat, jenže pohled mu přeskočil jinam. Mo Ran ho přece ctil jako jasnou lunu na nebi a neodvažoval se na něj civět na veřejnosti.

Na druhou stranu Chu Wanning byl vysoký a ledově krásný, měl široká ramena a úzké boky, svalnaté tělo a pružnou jemnou pokožku. Vlasy měl vyčesané nahoru a svázané do uzlu a na sobě měl dlouhé bílé koupací šaty, které mu zakrývaly skoro celé tělo, vpředu však byly dost široké a odkrývaly velkou část hladké, pevné hrudi.

Jak se na něj Mo Ran díval, měl pocit, že se ve vodě utopí a uvaří zároveň.

Chtěl odvrátit zrak. Ale zrádné oči ho neposlechly, jeho pohled byl jako přišpendlený na jediném místě. Uši mu pomalu zčervenaly.

Přes hustou mlhu to vypadalo, jako když se Chu Wanning dívá na něj, nebo možná ne. Přes své obvazy vložil kouzlo na odpuzování vody a vstoupil do lázně. Jeho šaty se rozhrnuly a odhalily dlouhé a rovné nohy.

Už to nevydržel, zavřel oči a ponořil se pod vodu celý. Jeho odezva byla příliš prudká, i když ji zakryl ručník ovázaný kolem pasu...

Mo Ran cítil, že je to všechno strašlivě špatně.

On přece Chu Wanninga nemá rád, on Chu Wanninga nenávidí.

Ale tělo jako by si pamatovalo jejich horečnaté milování, jejich vášnivá objetí, která i kosti ze železa přetavila v něžnost, všechny ty nemožné věci, které se mezi nimi odehrály a tvář mu zrudla a srdce se divoce rozbušilo.

Ohryzek v krku mu poskakoval, v jeho nitru zuřila divoká bouře. Mo Ran měl slzy na krajíčku. Bylo to poprvé v životě, kdy pociťoval sám nad sebou zhnusení – proč je takový? Shi Mei stojí támhle, tak proč sakra šílí kvůli Chu Wanningovi?

I když se k sobě v minulém životě v objetí těsně tiskli, je to všechno pryč.

Ať už s Chu Wanningovým tělem zacházel jakkoli, udělal by totéž Shi Meiovi? Ne, to by bylo příliš ponižující a on si zasluhoval něco lepšího.

Mo Ran sklonil hlavu a hezkou chvíli se musel snažit, aby zahnal ty nečisté myšlenky a potlačil horkost v podbřišku. Vynořil se z vody a oklepal se, otřel si obličej ručníkem a otevřel zamžené oči.

Ocitnul se tváří v tvář Chu Wanningovi.

A co hůř, voda, kterou ze sebe otřepal, Chu Wanningovi nacákala do obličej. Díval se, jak kapičky pomalu stékají dolů, k jeho ostrému černému obočí a potom přes něj ke krásným fénixím očím.

Bylo to strašné. Když se potopil a zadržoval dech tak samozřejmě nemohl vidět, co se děje kolem. Chu Wanning netušil, že Mo Ran je tady pod vodou. Vydal se sem, aby našel skříňku s parfém. Ke skříňce se vůbec nedostal, protože mu někdo do tváře vyšplíchal vodu.

Horký pramen byl dost hluboký a voda měla velký vztlak. Mo Ran se pokusil ustoupit nazpátek, jenže místo toho uklouzl a spadl Chu Wanningovi přímo do náruče.

„Ach!“

36. kapitola - Jeho Výsost se asi pomátne

Chu Wanning ho bez přemýšlení sevřel svými pažemi. Jak tam stáli v horké vodě, přitisknutí těsně jeden ke druhému, Mo Ran ucítil, že mu celým tělem projíždí mravenčení a naskakuje husí kůže. I když tenkrát v Pavilónu rudých lotosů v rukách držel téměř nahého Chu Wanninga, bylo to za vážných okolností. Tehdy nebyl čas to nějak prožívat a on o tom moc nepřemýšlel.

Ale právě teď, s jednou rukou položenou na Chu Wanningově hrudi a druhou bezděčně ovinutou kolem jeho pasu, když se jejich nohy se ve vodě propletly a kůže se zdála být horká a vláčná, Měl Mo Ran pocit, že se mu hlava rozletěla na tisíc kousků.

On, s Chu Wanningem...

Nedělal nic, jen ho držel kolem pasu...

Jeho tělo odpovědělo se silou a dravostí horské bystřiny.

„M-mistře, já...“

Jak se neobratně snažil vyprostit, jeho rozpálené intimní partie se dotkly toho druhého těla.

Chu Wanning široce rozevřel oči, jeho krásná tvář strnula úlekem a okamžitě ucouvl. Ve stejný okamžik mu kapky vody, které se zachytily na řasách, natekly do očí. Byl úplně vyvedený z míry, mnul si zavřené oči, ale neměl nic, čím by si vodu utřel.

„Mistře, tady, vezměte si můj.“

Mo Ranova tvář hořela, k smrti se styděl. Zoufale se snažil předstírat, že se nic neděje a začal svým ručníkem otírat Chu Wanningův obličej.

Když Chu Wanning konečně znovu otevřel své fénixí oči, pořád měl v obličejí vepsánu úzkost. Ale jen na okamžik, než se přinutil ke klidu. Dělal, že si ničeho nevšiml a zachraptěl: „Podej mi nějakou vůni.“

„A... a, ano.“

Mo Ran se ztěžka dovlék k okraji nádrže a otevřel skříňku s parfémovými tyčinkami.

„Mistře, jakou vůni chcete?“

„Jakoukoli.“

Mo Ran měl v hlavě úplně prázdno. Dlouho tupě zíral do skříňky, pak se otočil a po pravdě prohlásil: „Tady žádná vůně, co se jmenuje Jakákoli není.“

Chu Wanning si zhluboka povzdechl.

„Slivoňový květ, jabloň haitang.“

„Dobře.“

Mo Ran vzal dvě parfémové tyčinky a odnesl je Chu Wanningovi. Když se jejich prsty dotkly, jeho tělem proběhl prudký záchvěv.

Bez ohledu na to, jak moc si to přál, vzpomínky na minulost se nedaly smazat. Kdyby to bylo tehdy, už se ocitli někde na kraji vody v ohnivém objetí. Představil si skloněného Chu Wanninga, který přijímá jeho planoucí divokou vášeň, oči má přivřené a neovladatelně se chvěje, dokud ho úplně nepohltní rozkoš...

Mo Ran toho víc nedokázal snést. Z návalu tělesné touhy mu zčervenaly oči. Báł se na Chu Wanninga jenom podívat. Měl pocit, že sledovat Shi Meie by teď bylo mnohem bezpečnější než zírat na Chu Wanninga.

Jak... je to možné?

Jak se to jen mohlo stát?

Rychle se umyl, využil toho, že ostatní se ještě koupali, prohodil něco o tom, že je strašně ospalý a jako první odešel.

Když přišel do svého pokoje, hned zamkl dveře. Mo Ran už nemohl vydržet déle a musel svou touhu ukojit. Nechtěl při tom myslet na Chu Wanninga; raději pošpiní Shi Meiův čistý obraz, pro jeho zmatené srdce to bude snadnější. Ale jeho tělo i mysl odmítaly poslouchat, před očima se mu míhaly odrazy vzpomínek na sebe s Chu Wanningem, když byli spolu, tělo na tělo, a jeden u druhého hledali potěšení. Jako by se dnešní noci otevřela stavidla a všechny ty vášnivé vzpomínky strhávají jeho mysl do divokého víru, a jeho tělo se otřásá v horkých vlnách.

Dotýkal se téměř hrubě, jako by s tím mužem opravdu byl v milostném objetí a když se jeho vědomí už rozplývalo, zvrátil hlavu; zdálo se, že to chce zadržet, jeho dech ztěžkl. Aniž si to uvědomil, zašeptal jméno.

„Wanningu...“

Vyslovil to jméno a zachraptěl, zachvěl se, přestal vzdorovat; vyvrcholil a dlaň mu pokryla lepkavá vlhkost...

Když bylo po všem, přitiskl čelo k chladivé zdi. V očích měl zmatek.

Hanba, vina, žárlivost, znechucení, vzrušení.

Neočekával, že po svém znovuzrození bude mít na Chu Wanninga tak silnou reakci. Naplnil ho odpor k sobě samému. Protože v minulém životě Shi Meie nikdy neměl, svou touhu vybíjel v nezávazných známostech. Ale i když vytvořil zdání vášnivé lásky, nic to pro něj neznamenal. Když svíce zhasla, zbyl jen sex, mraky a déšť, pokaždé stejný, jedno s kým.

Jeho příchyllost k Rong Jiuovi se odvíjela jedině od toho, že se podobal Shi Meiovi.

To, co cítil k Chu Wanningovi, ale bylo úplně jiné. Když o tom uvažoval víc, pochopil, že i když spolu žádný tělesný styk neměli, dostavil se pocit hluboké radosti a uspokojení, nepodobný ničemu, co kdy dokázal prožít s těmi prostitutky. Nebylo to jen tělesné a...

Už na to nechtěl myslet.

Miloval Shi Meie, vždy to tak bylo, a vždy to tak bude. Jeho city se nikdy nezmění. Několikrát si to zopakoval. Mo Ranův dech se uklidnil, zamračil se a zavřel oči.

Cítil se neklidný, podrážděný a plný smutku. To nechtěl.

Když šlo o smyslnost, musel myslet na Chu Wanninga. Když chtěl odeznět, nechtěl myslet na nic, co mělo něco společného s Chu Wanningem, ať už to byly jeho hebké vlasy, nebo jeho kradmé pohledy.

Jako v záchvatu šílenství si pořád dokola opakoval, že ten, koho má rád, ten, koho opravdu miluje...
...to je přece Shi Mei...

Chu Wanningovu mysl se ocitla ve stejném zmatku.

Neočekávaně uviděl a co víc, i pocítil, Mo Ranovu touhu. Mladíkovo tělo už bylo dospělé, nebo spíše už dost vyvinuté, ta tvrdost a ten žár, jeho vzrušení byly jako rozžhavené železo, které čeká na úder kladiva.

I když se Chu Wanning rychle donutil nasadit klidný výraz a odmítal se o tom dál jenom slůvkem zmínit, po jejich setkání mu zůstal pocit ochromení; nemohl tomu zkrátka uvěřit.

A co hůř, jeho vlastní tělo na ten dotyk odpovědělo. Naštěstí byl stydlivý a do veřejných lázní si vždy bral koupací šaty. Ty mu zakryly celé tělo a nikdo tak nic neviděl, jinak už nemohl nikdy jít mezi lidi.

Ale proč by Mo Ran...

Celé hodiny, když ležel na lůžku, o tom přemítal. Báł si to jen představit – to, že možná také Mo Ran má rád jeho. Takové myšlenky jsou přece klamavé a ostudné.

I opatrná myšlenka: možná že také Mo Ran má rád -

Slovo „mě“ ani nestačilo vyplavat na hladinu Chu Wanningovy mysli, protože se začal zuřivě štípat. Pár jasných fénixích očí se leskl, jak se to zoufale snažil zapudit.

Neměl ani dost odvahy, aby tu myšlenku dokončil.

Co víc, je přece nelaskavý, nechodí pro ránu daleko, jeho slova jsou jako jed, jeho povaha je špatná a nemá nic ze Shi Meiova půvabného vzhledu, o tom, že už dávno není mladý, ani nemluvě. I když Mo Rana přitahovali muži, nebyl přece slepý, aby se mu líbil.

Navenek byl odměřený a povýšený. Uvnitř bylo všechno jiné. Pravdou bylo, že ostatní se k němu chovali chladně příliš dlouho, příliš dlouho se ho báli. Kráčel svou dlouhou a osamělou cestou, až si sám sebe cenil méně než prachu.

Druhého dne oba brzy vstali. Mo Ran a Chu Wanning se setkali na chodbě hostince, oba ve svém srdci skrývali tajemství. Pohlédli jeden na druhého, ale ani jeden se neodvažoval promluvit jako první. Nakonec to byl Mo Ran, kdo začal dělat, jako by se nic nestalo. Usmál se na Chu Wanninga a řekl: „Mistře.“

Chu Wanningovi se ulevilo, nevěděl vůbec, jak by se s tím měl vypořádat. Když viděl, že Mo Ran se rozhodl, že o nebude mluvit o ničem, co se dělo včera, ochotně to přijal. Lehce kývl hlavou.

„Když už jsme vzhůru, měli bychom vzbudit i Shi Meie. Když si rychle zabalíme, můžeme vyrazit na Jitřní horu.“

Jitřní hora byla po celý rok pokrytá sněhem a byla tam ukrutná zima. I pro kultivujícího by bylo obtížné snášet takový chlad. Chu Wanning se vydal do krejčovství, aby tam svým žákům opatřil zimní pláště a rukavice, které by si mohli obléknout, až se ochladí.

Krejčová kouřila dýmku; přivítala zákazníky a rudě nalíčené rty se roztáhly v širokém úsměvu. Když spatřila Mo Rana, prohlásila: „Vy jste mi ale pohledný a urostlý mladík! Podívejte se na ten černý

plášť do deště, ten s tím zlatým drakem. Výšivka je té nejlepší kvality. Vidíte, jak mu v očích září světlo? Trvalo tři měsíce, než jsem ji dokončila!“

Mo Ran se rozpačitě zasmál: „Slečno, jste velice laskavá, ale já mám namířeno do hor, hledat magickou zbraň. Já se nepotřebuji vyšňořit do společnosti.“

Když tato naděje zklamala, obrátila se krejčová na Shi Meie: „Ó, tento mladý princ je přímo překrásný, je daleko rozkošnější než nejpůvabnější dívky ve městě. Pane, když dovolíte, zde máme červený svrchník se vzorem motýlů a pivoněk, bude vám ohromně slušet. Nechcete si ho vyzkoušet?“

„Slečno, nejsou to snad ženské šaty?“ usmíval se křečovitě Shi Mei.

Xue Meng, který nakupování oděvů nenáviděl, odmítl vejít dovnitř a čekal před obchodem. Chu Wanning mu vybral černý plášť s růžovou podšívkou, lemovaný vyšívanými bílými králíčky.

„Pane, ten plášť vám bude asi trochu malý. Lépe by padl odrůstajícímu chlapci.“

„Je pro mého žáka,“ odpověděl Chu Wanning bezvýrazně.

„Ó, ó!“ Krejčová pochopila svůj omyl a hned se omluvně usmála. „Jaký velký učitel.“ Bylo to nejspíše poprvé, kdy někdo Chu Wanninga poctil titulem velkého učitele. Mlčel a tvář nic neprozrazovala, ale jeho kroky byly nejisté a klopýtavé.

Mo Ran si nakonec vybral lehký šedý plášť, Shi Mei plášť barvy měsíčního světla a Chu Wanning jednoduchý bílý plášť s tmavě fialovou podšívkou. Zaplatili a šli nazpět za Xue Mengem.

Když Xue Meng uviděl svůj nový plášť, vytřeštil oči.

„Děje se něco?“ řekl Chu Wanning, který nechápal jeho chování.

„Ne, nic.“

Když byl Chu Wanning dost daleko a Xue Meng si myslel, že ho nemůže slyšet, zadíval se na podšívku pláště a zavrčel: „Růžová? Já růžovou nesnáším.“

Nečekal, že uslyší Chu Wanningův studený hlas: „Hlouposti. Jestli si ho nevezmeš, můžeš tam vylézt nahý.“

Pomalou doputovali až na konec cesty, a s příchodem noci se všichni čtyři ocitli na úpatí Jitřní hory.

Jitřní hora byla místem, které oplývalo duchovní energií a byla domovem mnoha tvorů i netvorů. Ani kultivující se tu neodvažovali bezstarostně procházet, pokud ovšem nebyli výjimečně mocní. Ale protože s nimi byl Chu Wanning, žádné obavy neměli. Chu Wanning jen tak ze vzduchu vykouzlil tři květy jabloně haitang, očaroval je, aby odháněly duchy a svým třem žáků je zasunul za pásy.

„Jdeme,“ řekl.

Mo Ran se rozhlížel po horských štítech ukrytých ve tmě, tichých jako prastaré šelmy přikrčené ke smrtelnému útoku a jeho srdce zaplavily tisíce pocitů.

Tehdy to bylo právě na Jitřní hoře, kde slunci a luně, duchům a démonům vyjevil, že on, Mo Ran je nespokojený se současným světem kultivace a hodlá se stát jeho novým vládcem.

Ve stejném roce, kdy navštívil Jitřní horu se oženil a vzal si i konkubínu. Ještě si pamatoval obličej své manželky, Song Quitong, opravdu mimořádné krásky. Z některých úhlů byla velmi podobná Shi Meiovi.

Nebyl člověkem, který právě dbá o etiketu nebo o svou čest a nezdržoval se s nějakým únavným svatebním obřadem. Tehdy jen vzal Song Quitong za její křehkou malou ruku; ženu v červeném závoji vlek nahoru po schodišti o mnoha tisících stupních. Stoupali téměř hodinu. Nakonec Song Qitong bolely nohy tolik, že už jít nemohla. Mo Ran měl špatnou náladu. Zvedl jí závoj a chtěl na ni zakřičet. Ale v měsíčním světle jí její tesklivé oči daly podobu toho, kdo už dávno odešel. Hněvivá slova mu odumřela v hrdle a když se rozechvěle nadechl, řekl: „Shi Meii, já tě ponesu.“

Pokud by mu Song Qitong byla rovná svým postavením, opravdu by mohla být jeho shimei, mladší sestra. Když slyšela tak laskavé oslovení, zarazila se a přemýšlela, že když Mo Ran vyhladil celou sektu Rufeng, přirozeně teď patří na horu Sisheng. Pokud to tak bude, není chybou, když ji oslovuje jako svou mladší sestru. Proto se slabě usmála a řekla: „Dobře.“

A tak posledních několik tisíc schodů, Taxian Jun, pán říše lidí, vládce temnot krok za krokem nesl svou červeně oděnou nevěstu až na vrcholek.

Sklonil hlavu a sledoval, jak se podivné tvary jejich stínů míhají na zemi a navzájem se překrývají. Krátce se zasmál a s vyschlými ústy pronesl: „Shi Meii, já jsem teď pánem říše lidí. Ode dneška už ti nikdo nebude moci ublížit.“

Žena na jeho zádech nevěděla, co na to říct, váhala a pak řekla jen: „Hm.“

Její hlas byl slabý. Snad proto, že byl tak slabý, bylo těžké poznat, že je to hlas ženy; jeho zabarvení bylo neurčité.

Jediná duše nemohla vidět, že Mo Ranova tvář i oči zrudly. „Promiň, že jsem tě nechal čekat na tento den tak dlouho,“ zamumlal.

Song Qitong si myslela, že jí tím chce říci, že ji už dlouho miluje, a tak měkce odpověděla:

„Manželi...“

Ženský hlas byl jasný a svěží jako ranní rosa, příjemný na poslech. Ale Mo Ran měl pocit, jako by dostal ránu do tváře a zastavil se.

„Stalo se něco?“

„To nic.“

Znovu vykročil. Hlas se mu zklidnil a přestal chraptět: „Bude lepší, když mi budeš říkat A Rane.“

Song Qitong to zaskočilo, neodvažovala se Taxian Junovi tak říkat. „Manželi, to... obávám se...“

Mo Ranův hlas byl najednou hrubý: „Když nebudeš poslouchat, shodím tě okamžitě dolů!“

„A, A Rane! Song Qitong začala rychle mluvit jinak. „A Rane, odpusť!“

Mo Ran už nic neřekl. Znovu sklonil hlavu a pomalu kráčel vzhůru. Stíny na zemi byly pouhé stíny. Když se ohlédne, uvidí, že to byl jen stín. Všechno krásné, co vidí, je falešné. Nakonec nemá nic než jen přelud. Všechno bylo marné.

„Shi Meii.“

„Ano?“ zeptal se mladík, který kráčel Mo Ranovi po boku. Listy ševelí, tráva šustí a měsíc mu svítí do tváře. „Co je A Rane?“

„Nejsi... unavený?“ Mo Ran rychle pohlédl na Chu Wanninga a Xue Menga, kteří šli před nimi.

„Jestli jsi unavený, mohl bych tě nést na zádech.“

Dříve než Shi Mei mohl odpovědět, k nim Chu Wanning otočil hlavu. Chladně se na Mo Rana zadíval a řekl: „To si Shi Mingjing zlomil obě nohy? Potřebuje, abys ho nosil?“

„Mistře,“ řekl rychle Shi Mei, „A Ran jen žertoval, nehněvejte se.“

Chu Wanning se zamračil, obočí se mu stáhlo do přísného výrazu. „To je směšné. Proč bych se měl hněvat!“

„Mistr je asi hrozně naštvaný.“

„Víš, jaký je,“ zašeptal Mo Ran Shi Meiovi do ucha. „Jeho srdce je menší než špička jehly, je krutý a bezcitný. Nemůže ani vystát, když někdo chce udělat něco pro svého bratra.“

Nakrčil nos a ztišil hlas ještě víc, aby věc uzavřel: „On je prostě příšerný, je nejpříšernější.“

Zepředu se ozval Chu Wanningův hlas: „Mo Weiyu, ještě slovo a poletíš dolů!“

Poslušně zmlkl, ale pokradmu se na Shi Meie zazubil a jen svými rty nezvučně hláskoval: „Co jsem říkal?“

37. kapitola - Jeho Výsost se setká s bohem

„Studený sníh zrcadlí chladné měsíční světlo; zamrzlá hora objímá ledové jezero. Tu nejvyšší z nejvyšších nelze zlét, a v tomto pomíjivém okamžiku je soustředěna všechna beznaděj světa.“

Xue Meng rukama v rukavicích z jelenice ometl sníh z velikého balvanu, aby si přečetl rumělkový nápis na kameni. Ohlédnul se nazpět a řekl: „Mistře, jsme na místě.“

Jitřní hora se krásnila sněhovým čepcem po celý rok. V tu chvíli stál vysoko na obloze utěšený srpek měsíce a jeho mihotavý svit se zhlížel v zamrzlém jezeře. Studený vítr pofukoval hustým lesem; zdálo se, že celý svět je jen z ledu. Jezero Jincheng bylo zamrzlé, ale přímo na něm nebylo po sněhu ani památky. Mléčná dráha vypadala jako šňůra skleněných korálků, natažená mezi nebem a zemí, která se přetrhla a její třpytivá sklíčka se sypala na smrtelníky; kam až oko dohlédlo, na deset tisíc mil padajících hvězd; nádhera, která brala dech. Tak by to snad vypadalo, kdyby lidstvo došlo svého konce a celý svět zakryl bělostný neposkvřený sníh.

Vykročili k jezeru, jeho hladina byla hladká jako zrcadlo, jezero samé však bylo plné jasného světla. Celé jezero bylo ohraničeno hrází z kamenů s vytesanými obrázky. Byl tu jen jediný, elegantní

kaligrafický nápis: „Cesta vpřed je obtížná.“ Zdálo se, že o něj někdo pečuje; i po tisících let byla slova dobře čitelná.

Chu Wanning se zastavil pře kamenný náspem a řekl: „Vydat se na jezero a hledat zde zbraň může vždy jen jediná osoba. Kdo z vás půjde jako první?“

Xue Meng, který se už téměř nedokázal ovládat, vykřikl: „Mistře, já půjdu první!“

Chu Wanning se na něj podíval, na chvíli se zamyslel a potom potřásl hlavou: „Jsi příliš ukvapený, a to mi dělá starosti.“

Shi Mei se vedle něj tiše zasmál a řekl: „Mistře, co kdybych to zkusil první já, stejně se mi skoro jistě nepodaří rozbít led.“

Shi Mei pokračoval po kamenném náspu nad hladinou jezera, kudy se mohl vydat jen jediný člověk. Pomalu došel až nakonec. Přesně podle pokynů vytvořil v ruce kouli duchovní energie a potom dlaní zatlačil na led – Shi Meiova duchovní síla nepřetržitě klouzala po povrchu ledu; ostatní viděli jen záblesky bílého světla v dálce.

Mo Ran stál a zadržoval dech, ruku zaťal v pěst. Ale i když se Shi Mei snažil už dlouho, led ani v nejmenším neustupoval. Vrátil se nazpět a s nuceným úsměvem řekl Chu Wanningovi: „Omlouvám se mistře.“

„To nevadí, budeš kultivovat ještě pár let a potom to zkusíš znovu.“

Mo Ran si tiše povzdechl, byl zklamaný asi ze všech nejvíc, ale přesto se pokusil Shi Meie uchlácolit a řekl: „To je dobré, pořád máš naději, příště sem půjdu s tebou.“

„Nevykládej a jdi, teď je řada na tobě,“ řekl Chu Wanning.

Když se ve svém minulém životě Mo Ran vydal získat zbraň, bylo to v těch nejbezstarostnějších dnech jeho mládí. Vyhledka na získání magické zbraně ho naplnila bezmezným nadšením. V tomto životě nejde o nic jiného, než si vyzvednout zbraň; věděl už přece, co ho čeká. Necítil žádné napětí ani neměl žádná očekávání. Na druhou stranu pociťoval něco jako vřelost, jako když se má setkat se starým přítelem.

Přešel po náspu a poklekl nad zamrzlou hladinou. Sklonil se a přitiskl svou dlaň na led. Mo Ran zavřel oči.

Jeho meč bez pochvy...

Ta zlovonná krutá čepel, která společně s ním spatřila všechny divy světa, která v říši lidí žíznivě pila krev...

Otevřel oči a nad ledem zašeptal: „Buguii, jsem tady.“

Jako by slyšel volání svého předurčeného pána, objevil se pod zamrzlou hladinou jezera Jincheng černý stín. Pod ledem se začaly míhat temné tvary, stále zřetelnější a jasnější. Tisíc stop ledu začalo hlasitě prskat a Mo Ran z dálky zaslechl Xue Mengův poplašený výkřik: „Led mizí!“

Vody jezera se rozbouřily, vlny se divoce tříštily. Pod hladinou jezera Jincheng se objevil obrovský modročerný drak. Šupiny na jeho těle byly široké na sedm stop. Hladina jezera se vzedmula a nad ní se valila hustá mlha. Drak se leskl v měsíčním svitu a z nozder mu vystupovala pára. V ten okamžik se spustilo pradávné kouzlo a Mo Rana oddělila od Chu Wanninga a ostatních neproniknutelná hradba. Uvnitř ní na sebe hleděli člověk a drak. Mo Ran se díval skrz stříbřitou mlhu na draka. Viděl, že drak ve svých čelistech svírá obnaženou čepel. I když byl meč prastarý, byl pevný a ostrý, schopný řezat železo a drtit zlato. Drak meč proměnil, takže nyní jej unesly i paže smrtelníka a pomalu sklonil své třpytivé tělo k zemi a položil meč před Mo Rana.

Nezvedl hlavu hned, místo toho obrátil své zlaté oči, mezi jejichž víčka by se vešel vzrostlý muž, na Mo Rana. Dračí oči byly jako veliká bronzová zrcadla. Mo Ran stanul a zatajil dech; čekal až drak promluví. Pokud bude všechno stejné, všechno, co musí udělat, je jen utrhnout na úpatí hory slivoňový květ a donést jej nazpět. Bylo to tak snadné jen proto, že starý drak už toužil jen po kráse a míru.

Jenže toho věděl jen málo, a ani po chvíli čekání nepoznal, že to není stejný drak, jako ten, který mu v minulém životě tak snadno meč vydal. Dračí vousy se rozevlály; přivřel oči, zvedl dráp a do sněhu před Mo Rana napsal: *Smrtelníku?*

Mo Ran zíral. Jasně si pamatoval, že v jeho minulém životě drak mluvil. Jak to, že je teď němý?

Hned poté, co němý drak napsal to slovo, znaky smazal a šupinatým pařátem do sněhu napsal něco jiného: *Ne, smrtelný člověk by neměl tolik duchovní síly. Vy jste bůh?*

Drak krátce přemýšlel, potom udeřil svou tlapou do země a znovu psal.

Ne, vy nejste bůh, je ve vás mnoho zla. Jste z plemene démonů?

Mo Ran v duchu zděšeně vykřikl, co to má znamenat? Naše Výsost se přece znovuzrodila, není nad čím mudrovat. Dej už Naší Výsosti ten meč!

Ale zdálo se, že starý drak poznal, jak je netrpělivý, aby si už meč odnesl. Zvedl tlapu a meč s ní zakryl, zatímco druhou uhladil sněh a začal znovu psát.

Neberte to jako urážku. Vidím ve vás dva stíny. Nikdy ve mém životě jsem nic podobného nespátřil. Povězte, jste člověk nebo duch? Jste bůh nebo démon?

Mo Ran zdvihl obočí a odpověděl: „Jistě, že jsem člověk. Proč to vůbec musím říkat?“

Byl přece jenom člověkem, který už jednou zemřel.

Drak se na chvíli zarazil a potom napsal: *Jedna lidská duše rozdělená na dvě. To je nevidané a neslýchané.*

Drak udiveně kroutil hlavou. Mo Ranovi se to zdálo směšné.

„Co má být divného? Ctihodný draku, zač mi dáte svůj meč?“

Drak si ho nějakou dobu prohlížel a nakonec napsal: *Zůstaňte. Nechte mne nahlédnout do své duše a já vám dám meč. Souhlasíte?*

Takovou žádost vůbec nečekal. Cítil na sobě pronikavý pohled a začal váhat. Co když ten starý tvor uvidí jeho minulý život? Co se stane potom? Bagui už měl téměř na dosah. Ta čepel vládne strašlivou silou, je to jedna z nejmocnějších magických zbraní. Když teď odmítne, už nikdy ji nezíská.

Mo Ran vzhlednul a řekl: „Dobrá, ale starší, dáte mi ten meč ať už v mé duši spatříte cokoli?“

Drak napsal na zem: *Všechny své podmínky jsem vám uvedl. Já své slovo dodržím.*

„Ať už jsem byl dobrý nebo zlý?“

Drak se znovu zarazil a potom napsal: *Ať už jste byl dobrý nebo zlý, nebudu se vám stavět do cesty. Mohu jen doufat, že v budoucnu budete konat dobro.*

Mo Ran se pousmál a řekl: „Proti tomu co starší řekl, nic nenamítám. Starší, prohlédněte si mne, jak je vám jen libo.“

Starý drak se zvedl. Jeho lesklé, plazí tělo se stočilo a prudce vydechl nozdrami. Potom z jeho očí začala vycházet rudá mlha.

Tentokrát ke svému ohromení uviděl v dračích očích místo vlastního odrazu ještě dva nezřetelné stíny za sebou, jeden měl po pravici a druhý po levici.

Mo Ran se začal udiveně ohlížet, ale za ním nebylo nic, jen padající sněh. Ale když se obrátil zpět, uviděl, že stíny v dračích očích jsou stále zřetelnější, jako by se něco pomalu vynořovalo na hladinu.

Mo Ran se díval a díval, až mu došlo, že ty dvě postavy mu jsou nesmírně povědomé – nedokázal si pomoci a udělal krok vpřed. Dvě postavy se zavřenýma očima teď své oči otevřely!

Shi Mei!

Chu Wanning!

Vůbec nečekal, že to by to mohli být oni. Mo Ran to vyděsilo; odvrávoral nazpátek a začal koktat, takže nedokázal dát dohromady celou větu.

„Jak... to je...“

Tři postavy v dračích očích stály bez hnutí, a s klidnými tvářemi hleděly do dálky.

Mo Ran byl jako omráčený. Po chvíli se rudý opar zvedl a postavy v očích draka se začaly rozplývat, až úplně zmizely.

Starý drak zafrkal, otřepal se a napsal: *Nerozumím tomu. Už jsem toho za svůj život viděl hodně, ale nikdy jsem neviděl lidskou duši, která nese otisky dalších dvou lidí. Je to nesmírně matoucí.*

„Moje, moje duše... že nese jejich otisky?“

Ano.

Poté, co napsal to jediné slovo, se drak zase zarazil a za chvíli pokračoval: *Já nevím, co se vám stalo. Jak hluboké by muselo být zaujetí jiným člověkem, aby se s ním duše spojila?*

Mo Ran zíral na tahy ve sněhu a tvář mu zčervenala, jako by ho škrtili.

Posedlost Shi Meiem mu prorostla až do morku kostí, otiskla se mu až do duše, to ho však netrápilo, ani to, že když se na něj drak podíval, viděl i Shi Meie.

Ale... co u všech ďasů měl mít společného s Chu Wanníngem? Jak by mohl být tak hluboce zaujatý Chu Wanníngem? Je silná nenávist něco, co s ním mohlo spojit jeho duši?

Oba, člověk i drak byli tak ponoření do svých úvah, že si nevšimli, že se hladina jezera Jincheng začala nepřírozeně vzdouvat. Když voda vystoupala a vlny se rozlily, bylo už pozdě.

Viděli jen, že vody jezera Jincheng se rozdělily, jako by je rozřal meč. Voda po obou stranách stoupala k obloze. Z vln vyšla dvě stáda zvířat s těly levhartů a volskými hlavami. Nebyla tak velká jako drak, ale rohy na jejich hlavách studeně zářily a jejich drápy byly ostré a hrozné. Ačkoli se jich objevily stovky, starý drak nedával najevo strach a po straně je sledoval svými zlatými očima.

„Co se to děje?“ řekl Mo Ran.

Drak napsal: *Gouchen Vznešený*.

Když Mo Ran ty znaky přečetl, cítil se, jako by do něj uhodil hrom. Gouchen Vznešený je bůh zbrojířství, který vládne nad všemi zbraněmi na celém světě. Tento božský kovář vyrobil první meč, aby pomohl nebeskému císaři Fuxi porazit demony.

Takže to vznešené a úctyhodné božstvo má podobu stáda krav?

Ta představa byla tak příšerná, že se s ní Mo Ran nedokázal smířit. Vyjeveně a hloupě zíral před sebe, když uslyšel vzdálené tóny okaríny. Okarína byla starobylým hudebním nástrojem a v té době na ni umělo hrát už jen málo lidí. Zvuk okaríny se přibližoval, vrčící zvířata ztichla, ohnula přední nohy a jedno po druhém ve dvou řadách poklekla. Po cestě lemované klečícími zvířaty přijížděl na jednorožci qilin muž v nádherném oděvu, který třímal meč.

Muž měl půvabný obličej s laskavými rysy. Stál tam ve větru, padal na něj sníh a šaty mu vlály. Hliněná okarína v jeho ruce byla vypálená do tmavé barvy. Jak na ni hrál, přidržoval si ji u rtů a jeho prsty zlehka zakrývaly otvory nástroje.

Když dozněl poslední tón, stovky volům podobných zvířat se rozplynuly ve vodu, protože to byly jen iluzorní výtvořky kouzel. Muž odložil svou hliněnou okarínu, na okamžik jeho oči spočinuly na Mo Ranovi a pak se mírně usmál.

„Opravdu zvláštní osoba, jakou nepotkáte ani za tisíc let. Žádný div, že jste vzbudil Wangyueho zájem. Já jsem Gouchen Vznešený a žiji v jezeře Jincheng. Všechny zbraně z tohoto jezera jsem ukoval já. Omluvte mé skromné výtvořky, jsou to jen nedůležité předměty.“

I když to napřed napsal drak a potom to řekl ten muž sám, Mo Ran tomu nemohl uvěřit. Zbledl a řekl: „Vy jste Gouchen Vznešený?“

Muž se trpělivě usmál a odpověděl: „Ano, to jsem.“

Mo Ran lapał po dechu: „Pán tisíce zbraní... Ten?“

„Správně.“ Gouchen Vznešený mírně nadzdvihl obočí; oči se mu smály.

„Mladší pokolení mi tak říkají, je to poněkud přehnané. Ukoval jsem pár mizerných mečů a upletl několik nanicovatých bičů, abych se neukousal nudou, a lidé se mi kvůli tomu klaní.“

To, co ho na světě rozčilovalo za všeho nejvíc, byli mocní, kteří se chovali skromně. Chu Wanníng, suše prohlásil: „mám tři magické zbraně“, ale Gouchen Vznešený byl ještě protivnější. On vážně říkal o úžasných zbraních, které vytvořil, že jsou to mizerné meče a nanicovate biče. To už mohl rovnou prohlásit, že císař Fuxi je mrňavý starý lump.

Mo Ran to napřed musel strávit a teprve pak řekl: „Neměl byste být v nebeské říši? Jak to, že jste tady v tom... v tom jezeře...“

„Rád bojuji a zápasím, a tak jsem často rušil císařův klid. Bylo lepší sestoupit na zem než mu zůstat na očích.“

„Jak dlouho už tu jste?“ zeptal se překvapený Mo Ran.

Gouchen Vznešený vypadal zamyšleně. Usmál a řekl: „Moc dlouho ne, nanejvýš pár stovek let.“

„...Pár stovek let,“ zopakoval Mo Ran a potom se jízlivě zasmál: „Nemyslí si vznešený bůh, že už to je přece jen trošičku dlouho?“

Gouchenova tvář zůstala klidná, usmál se a nedbale zamával rukávy.

„To není dlouho. A navíc, když jsem ukul meč pro nebeského císaře, spotřeboval jsem hodně své duchovní síly. A zůstat pořád na nebesích je nudné; tady je to mnohem lepší.“

I když byl Mo Ran na bájného boha zbraní ohromně zvědavý, chápal že mu do jeho věcí nic není. Trochu popřemýšlel, a řekl si, že tu právě teď tu má něco důležitějšího, a tak se zeptal: „Vznešený starší, opravdu jste se na mne přišel podívat jen proto, že si myslíte, že moje duše je nějak zvláštní?“

„A proč ne? Vaše duchovní síla je výjimečná, s takovou se lze setkat jen zřídka,“ usmál se Gouchen. „Bojím se, že když vám dám tuto čepel, bude to trestuhodné mrhání vašimi schopnostmi.“

„Hahaha, ale ta přece není vůbec špatná,“ zasmál se Mo Ran. „Zdá se, že ten meč pro mne může být vhodný.“

„To jsem si napřed myslel i já,“ řekl Gouchen přívětivě. „Ale po bedlivějším zkoumání jsem usoudil, že to tak není. Máte vzácné vlohy, a to vzbudilo mou zvědavost. Vyšel jsem dnes ven, abych vás pozval na dno jezera. Rád bych zjistil, která z těch miliónů zbraní se k vám bude nejvíce hodit.“

To, co se právě teď odehrávalo, nebyla žádná maličkost. I když toho Taxian Jun už zažil hodně, ale toto bylo ohromující. Vždyť Pán tisíce zbraní... ho právě pozval, aby si svou zbraň vybral sám.

Gouchen Vznešený si jeho mlčení vysvětlil jako projev nejistoty a obav.

„Není se čeho bát, i když pod vodou žije mnoho zvláštních tvorů, všichni mne poslouchají. Zaručuji se, že žádný z nich vám neublíží. Wangyue to může dosvědčit.“

Starý drak neřekl nic, ale uklonil se.

Když Mo Ran viděl, že se mu dostalo skutečného pozvání, srdce se mu rozbušilo. Potom se zeptal: „Pokud půjdu, vyhoví vznešený bůh mé prosbě?“

„Jaké prosbě?“

„Ta osoba, která tu předtím usilovala o získání zbraně je můj blízký přítel.“

Když to Mo Ran říkal, ukázal na břeh, za hranici kouzla, na Shi Meie.

„Právě teď byl odmítnut, a tak jsem myslel, že pokud splním přání vznešeného boha, snad by vznešený bůh mohl prokázat laskavost také mně a věnovat mu zbraň?“

„Co to pro mne je? Jen drobnost,“ smál se Gouchen.

Zamával rukama a magická hradba zmizela.

„To je přece tak prosté. Ať všichni tři přijdou. Když je nějaká zbraň zaujme, je jejich.“

Mo Ran se radoval z takového neočekávaného zvratu událostí. Nikdy nedoufal, že by mohl jen tak přijít a bez námahy získat to, o čem usiluje. Víc, než vlastní prospěch ho těšila vyhlídka na to, že Shi Mei získá vlastní magickou zbraň. Okamžitě přijal pozvání Gouchena Vznešeného a přivedl Shi Meie a ostatní. Shi Mei a Xue Meng vyvalovali oči, a dokonce i Chu Wanninga to vyburcovalo z jeho obvyklé netečnosti.

Gouchen Vznešený tomu přihlížel a najednou řekl: „Hm?“

Zadíval se na Chu Wanninga: „Jste to vy?“

38. kapitola - 20.000 míl pod mořem s Jeho Výsostí

Chu Wanninga z jeho netečnosti nedokázali vzburcovat ani bozi a nesmrtelní. Nevzrušeně řekl: „Vznešený bůh si na mě vzpomíná?“

„Jakpak by ne.“ Gouchen se zdvořile usmál. „Před mnoha lety, když jste přišel k jezeru Jincheng získat zbraň, byla hloubka a čistota vaší duchovní síly taková, že jsem téměř nemohl odolat přání jít se na vás podívat. Nuže, jste se zbraní spokojený?“

„Kterou zbraň má vznešený bůh na mysli?“

„...Ach. Gouchen byl poněkud zaskočený, ale potom s úsměvem pronesl: „Jsem tak roztržitý. Dočista jsem zapomněl, že jsem vám věnoval zbraně dvě.“

„Není třeba se omlouvat. Tianwen mi slouží velmi dobře.“

„Tianwen?“

„Vrbová haluz.“

„Ach, už chápu,“ usmál se Gouchen. „Takže jste ji pojmenoval Tianwen? A co ta druhá? Jaké jste jí dal jméno?“

„Jiuge,“ odpověděl Chu Wanning.

„A jak vám slouží Jiuge?“

„Její používání je spojeno s velkým chladem, proto se k němu uchyluji jen zřídka.“

„Škoda,“ povzdechl Gouchen.

Rozmluva skončila, Gouchen se obrátil k drakovi a tiše řekl: „Wangyue, vezmu je dolů. Tvému tělu neprospívá být tady nad vodou, kde je duchovní síla slabá, sám by ses měl brzy vrátit.“

Drak přikývnul a ponořil se nazpět do jezera, jeho šupiny se zatřpytily a zvedla se vysoká vlna. Chu Wanning měl mezitím plno práce, když na své tři žáky vkládal kouzla, která by jim umožnila vydat se pod hladinu. Gouchen Vznešený ho se zájmem sledoval; taková úroveň schopností byla mezi kultivujícími vzácná a marně uvažoval nad tím, kdo ho to jen mohl naučit.

Ale Chu Wanningova rezervovanost ho odrazovala od toho, aby na to téma zavedl řeč a Gouchen Vznešený nechtěl vyzvídat.

Jakmile byly přípravy dokončeny, všichni společně se ponořili do mrazivě chladných vod jezera Jincheng. Díky kouzlu se mohli pod vodou pohybovat stejně jako na souši.

Dno jezera bylo pokryté jemným bílým pískem, vodní rostliny pomalu unášel proud, a křižující se ulice lemovaly řady krásných budov. Ulice byly zaplněné nejpodivnějšími zvířaty a nestvůrami, byli tu i tvorové, kteří by běžně nemohli žít klidně vedle sebe.

Gouchen řekl: „Jezero Jincheng je plné duchovní síly, a proto představuje určitý druh ráje. Bytosti, které se tu usídlily, tu žijí už mnoho pokolení a poněkud se liší od těch, se kterými se můžete setkat v říši lidí. Pokud si přejete, prohlédněte si to zde.“

Když hovořil, projel kolem na tygru sněhobílý králík s rubínovými očima. Králík měl na sobě bílé šaty, vypadal vznešeně a nadutě a bez ustání tygra pobízel, aby klusal rychleji. Tygr byl krotký a poslušný, beze stopy jakéhokoli vzdoru. Jen se oněměle dívali...

Gouchen Vznešený je vedl hlavní cestou. Ulici po obou stranách lemovaly stovky krámků a mýjely je bytosti všech možných druhů. Brzy se dostali do středu města, kde bylo i mnoho démonů.

„Jezero Jincheng má s vnějším světem jen málo styků, ale zde můžete koupit téměř všechno.“

„Podle pověsti vzniklo jezero Jincheng z vaší krve; neznámá to, že jste vládcem tohoto místa, když je to vaše duchovní síla, na které je tu všechno závislé?“ zeptal se Xue Meng.

„O to jsem nikdy nestál.“ Gouchen se slabě usmál. „Navíc, je to všechno už tak dávno. Říši bohů jsem opustil už před mnoha lety a má duchovní síla už není, co bývala. Když o tom tak přemýšlím, všechny ty události, které otráslы nebem a zemí, mi teď připadají jako sen, co mají společného s tím, kdo jsem nyní? Teď jsem pouhý mečíř.“

Zatímco hovořil, vedl je středem města. Vypadalo to, že obyvatelé jezera, kteří tu s Gouchenem celou dobu žili, už zapomněli, že on to místo stvořil, a když ho mýjeli nedávali nic najevo; byli příliš zaměstnaní vlastními záležitostmi a obchodem.

„Čerstvé knedlíčky s rybí krví!“

„Kůže hada shuairan, výborný materiál, už jen poslední tři stopy! Když se vyprodá, musíte počkat, až si budu kůži zase svlékat!“

„Kupte inkoust z olihně na obočí, je čerstvý, tento mladý pán jej dnes ráno osobně vypustil, je to zázrak pro vaše obočí – hej, hej slečno, počkejte, neodcházejte!“

Tržištěm se nesly hlasy a zvláštní zvuky, které vydávaly nejrozmanitější tvorové, kteří nabízeli a vychvalovali své zboží a stále se bylo čemu divit. U jednoho stánku stál bezhlavý duch ženy a prodával hřebeny a líčidla. Mrtvá dvěma prsty s rudě nalakovanými dlouhými nehty držela hřeben a česala jím svou vlastní hlavu, položenou na kolenou a sytě zabarveným hlasem vyvolávala: „Kupte nejlepší kostěné hřebeny!“

Xue Meng se rozhlížel napravo, nalevo a vyvaloval oči. Kousek stranou uviděl lékárnou, ve které mořské panny a mořští mládenci prodávali léčivé byliny, jaké ještě nikdy neviděl. Právě se chystal tam jít, aby zjistil, jestli by mohl nějaké přivést domů matce, když se za ním ozval pronikavý hlásek: „Z cesty, z cesty! Nechte mě projít!“

Xue Mengova nakročená noha se zarazila, ale když se otočil, nikoho neviděl.

Gouchen se zasmál: „Pod vaší nohou, podívejte se pořádně.“

Xue Meng zašilhal dolů a uviděl hromadu kamínků, jak se sama od sebe šine vpřed. „Co je to? To tu chodí i kameny? Je to nějaký duch kamene?“ mumlal Xue Meng.

„To je brouk fuban,“ opravil ho Chu Wanning.

„Jaký brouk?“

Chu Wanning na něj přísně pohlédl: „Je obvyklé, že Mo Ran nedává při vyučování pozor, ale že už i ty?“

Xue Meng se celým svým bytím soustředil na bojová umění, takže když došlo na literaturu a dějiny, žádné soustředění už mu nezbyvalo. Ukázněně sedával na Chu Wanningových hodinách, napůl ochromený strachem z jeho neústupné přísnosti, a všechno šlo jedním uchem tam a druhým ven. Mistr ho právě nacytal a jemu z toho hořela tvář studem.

Mo Ran se smál: „Mistr je ke mně nyní nespravedlivý, já tehdy dával pozor.“

Xue Meng nehodlal ustoupit: „Jo? Tak to vysvětli.“

„Fuban je druh brouka, který je velice shánčlivý. Sbírá všechny pěkné kamínky, o které zavadí a obvykle zahyne tak, že ho jeho vlastní hromada kamínků rozdrťí.“

Mo Ran se s očekáváním a s úsměvem na tváři zadíval na Chu Wanninga: „Mám pravdu mistře?“

Chu Wanning přikývnul a dodal: „Tento druh brouka u nás již vymřel. Nečekal jsem, že ho tu uvidíme.“

Gouchen s úsměvem vysvětloval: „Tento má štěstí; přežívá pouze díky vysoké úrovni naší zdravotní péče. Jen se dívejte.“

Pozorovali, jak se brouk ztěžka doplahočil až ke schodům lékárně, kde se rozkřičel: „Už to nevydržím! Okamžitě mi sežeňte lékaře!“

Ze dveří spěšně vyplul modrý mořský drak. Bylo zřejmé, že takovou věc neřeší poprvé. Nenuceně se usmál, vzal porcelánovou lahvičku, kterou přinesl s sebou a začal brouka polévat lektvarem zlatorudé barvy, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě: „Zdravím čipero. Měl jste úspěšný den?“

„Čipera“ v léčivé lázni si odfrknul, a dal si na čas, než odpověděl: „Hmf, nebylo to zlé, nebylo to zlé. Ještě sebrat zítra sto a budu mít doma čtyři milióny osmdesát pět tisíc šest set a sedmáct kamenů.“

„To je... docela dost,“ zamumlal Shi Mei.

Drak, který už všechn lék vylil, řekl: „Vzpomeňte si zítra, že máte přijít dříve, jinak vám už nepomůže ani posilující lektvar.“

„Ano, ano, přijdu dříve,“ opakoval brouk vlažně, potom ho zaujal žlutavý oblázek na nároží a začal křičet: „Ty, úhoři – totiž, chtěl jsem říci doktore draku, mohl byste se prosím obtěžovat, a naložil mi ten pěkný kamínek na záda? To pak zítra budu mít čtyři milióny osmdesát pět tisíc šest set a osmáct kamenů.“

Xue Meng neodolal a zeptal se: „A nač ty kameny potřebujete? To budete stavět dům?“

Z pod hromádky kamenů se ozval broukův řezavý hlásek: „Co je to? Smrtelník? Už jsem žádného neviděl, ani nepamatuji – a co je vám do toho, že sbírám kameny? Samozřejmě že nestavím dům! Nic tak hloupého!“

Shi Mei byl také zvědavý: „Tak proč tedy?“

„Abych je počítal!“ prohlásil brouk důležitě.

Z toho jim ovšem došla řeč.

Ještě chvíli bloumali po okolí a pak je Gouchen zavedl do svého sídla. Na rohu ulic se vyjímal ohromná lastura jako nesmírný paraván a za ní se rozkládal veliký palác rozdělený na šest částí, skvostný a prostorný. Síně a chodby vedly do postranních křídel a květinových zahrad a závěsy v něm byly místo z korálků z pravých perel a pohupovaly se ve vodních proudech. Některé postranní místnosti byly tmavé, jiné byly osvětlené, a vznášely se tu tiché tóny okaríny a strun.

Podobně jako obsluha v lékárně byli služebníky v paláci boha mořští lidé; někteří z nich měli dračí ocasy, jiní si je proměnili v nohy, protože dávali přednost chůzi, ale zdálo se, že nemají rádi boty, protože všichni chodili bosí.

Když viděl jejich zmatek, Gouchen se usmál a začal bezstarostně vykládat: „Žiji zde se svým starým přítelem Wangyuem, který byl kdysi korunním princem východních moří. To je služebnictvo, které si přivedl s sebou, když se tu rozhodl usadit.“

Wangyue, to bylo jméno starého draka. Mo Ran měl toho černého draka docela rád, už jen proto, že svou zbraň v minulém životě dostal od něho, takže si nemohl odpustit, aby se s úsměvem nezeptal: „Kde vlastně je? Tady nejspíš chodí v jiné podobě, že? Je obrovský, takže pochybuji, že by se sem vešel.“

Gouchen přikývl a vesele dodal: „Samozřejmě, ale kvůli svému vysokému věku se snadno unaví, takže potom, co byl nad hladinou asi bude odpočívat. Pokud ho chcete vidět, budete si muset počkat, až se vzbudí.“

Připlaval mořský mládenec s dlouhými hnědými vlasy, které se vznášely kolem něj, hluboce se Gouchenovi uklonil a promluvil příjemným hlasem: „Vítejte zpátky, vznešený bože. Jeho Výsost princ Wangyue mne již informoval. Ráčí jít vznešený bůh spolu s hosty ihned do zbrojnice magických zbraní?“

Gouchen mu neodpověděl okamžitě, napřed se taktně rozhlédl po svých hostech, a když viděl, že nemají nic proti, přikývl: „Velmi dobře, ano. Ať v kuchyni připraví něco k jídlu a víno. Až se vrátíme ze zbrojnice, povečeříme.“

Přešli přes několik nádvoří až do samotného srdce paláce. Zde na nádvoří rostla mohutná smuteční vrba. Poněkud se lišila od stromů, na jaké byli zvyklí; její kmen byl tak silný, že by jej mohlo obejmout na deset mužů, z kůry rozpraskané stářím vyrůstaly tisíce větévek, které visely k zemi jako smaragdová opona.

„Jů, jak starý je ten strom?“ ozval se trošku nevhodně Xue Meng.

„Nepočítal jsem to, ale bude to nejméně sto tisíc let,“ odpověděl Gouchen.

Xue Meng se podíval: „Co je to za druh stromu, že žije tak dlouho?“

„Stromy přirozeně žijí déle než lidé a tento je vyživován duchovní energií jezera Jincheng, takže to není až takový div. Prosím, pojdte za mnou, vchod do zbrojnice je v puklině tohoto stromu.“

Gouchen zastavil a zadíval se na Xue Menga. „Prosím, nesahejte na větve. Ten strom má duši a cítí bolest.“

Ale bylo pozdě; Xue Meng už utrl list. „Ááá!“ vykřikl a ve stejnou chvíli se vzduch rozechvěl, jako by skřípavý hlas tiše vydechl: „au.“

Xue Meng zbledl a chvatně lístek odhodil, jako by do něj udeřil blesk: „Co? Proč je tu krev?“

Z haluze, odkud byl list utržen skutečně vytékal pramínek krve, odhozený lístek se chvilku svíjel jako živý, potom zůstal ležet, zvald, seschnul a zkroutil se.

Gouchen bezradně pronesl: „Říkal jsem vám, že má duši. Tak proč mladý pán...“ Zakroutil hlavou a šel si prohlédnout poraněnou větvíčku. Použil svou duchovní sílu, aby vrbu ukonejšil a zastavil krvácení.

„Xue Mengu, pojd' sem a už na nic nesahej,“ řekl Chu Wanning.

„Ano mistře.“

Xue Meng dobře věděl, že to zpackal, a tak přišel se skloněnou hlavou.

Naštěstí ta událost nezpůsobila žádné další potíže. Chu Wanning se Gouchenovi Vznešenému omluvil, a božstvo, jak se dalo čekat, se jen velkodušně usmálo a prohlásilo: „Mladý pán má příliš nezbednou ruku.“

Xue Meng už jen mlčel, červenal se a šoural se se svěřenou hlavou za Chu Wanningem. Prošli závěsem bujně rostoucích větévek a dostali se ke kmenu. Vrba byla ještě mohutnější, než jak vypadala zdálky; původní odhad, že ji obejme deset mužů se ukázal být dost podhodnocený.

V kmenu byl velký otvor, či spíše brána, kterou mohli pohodlně vedle sebe projít tři vzrostlí muži. Gouchen odstranil jedno po druhém ochranná kouzla, která obklopovala vchod a potom s úsměvem řekl: „Zbrojnice s magickými zbraněmi je uvnitř. Omluvte, že je trochu malá a je tam nepořádek.“

Mo Ran byl dost zvědavý, a tak okamžitě vykročil za Gouchenem. Chu Wanning ho však zadržel a tiše mu řekl: „Nespěchej příliš.“ Ale sám šel dovnitř.

Mo Ran si už zvykl, že se tak chová; když v minulém životě šli oni čtyři bojovat s démony, Chu Wanning vždy musel být v čele. Tehdy si myslel, že mistr je pyšný a nedočkavý, a nepřeje si, aby ho předstihl někdo mladší. Jenže nyní, po svém znovuzrození, to Mo Ran viděl trochu jinak. Sledoval, jak Chu Wanningovy bílé šaty pomalu mizí ve tmě uvnitř otvoru stromu a do srdce se mu začala vkrádat pochybnost -

Hrnul se ten člověk napřed jako první opravdu kvůli své pýše a nedočkavosti?

39. kapitola - Nová zbraň Jeho Výsosti

Za puklinou v kmenu stromu se otvírala dlouhá úzká chodba. Šli po schodech z hladkého kamene; podivný pocit kluzkosti jim stoupal chodidly k srdci celou cestu chodbou až k jasnému světlu na jejím konci.

Zbrojnice Gouchena Vznešeného, která měla být „trochu malá a kde je nepořádek,“ nebyla vůbec taková, jaká se mohla jevit z vnějšku. Prastarý strom byl obrovitý, jen uvnitř něj to bylo tak veliké, jako by obsáhl nebesa nahoře a pohltil zemi dole. Všude se tu tyčily police s deseti tisíci zbraněmi vystavenými na odiv. Nemohli ani dohlédnout ke stropu. Police, řada za řadou plné úžasných zbraní působily nesmírně velkolepě.

Ve středu zbrojnice byla kovářská pec; z rozžhaveného kovu sálalo spalující horko, uvnitř bylo několik nehotových zbraní. Všechny zbraně, které vyrobil Gouchen Vznešený zdaleka předčily legendární meče jako byl „Purpurový blesk a modrý mráz“; mocný sžíravý žár jim neublížoval; čepele a špice takových zbraní se v něm jen rozzářily.

Ještě podivuhodnější byly části zbraní, které se díky kouzlům, kterými byl starý strom opředený, samy od sebe vznášely ve vzduchu. Drobné ozdoby a třpytivé drahokamy jim tančily nad hlavami jako maličké víly; občas do sebe narážely s jiskřením a slabým cinkáním.

Gouchen se po nich s úsměvem ohlédl: „Je to tu stísněné, že?“

Hmmm, pomyslel si Shi Mei.

Xue Meng si říkal: Stísněné? A co je pro vás prostorné?

Mo Ran uvažoval o tom, co by se stalo, kdyby mu uklouzlo: „ty blbče.“

Gouchen Vznešený řekl Xue Mengovi a Shi Meiovi, aby se tu porozhlédli a vybrali si zbraň a to jakoukoli, která se jim zalíbí. Protože však Gouchen Vznešený projevoval zvláštní zájem o Mo Rana, přinutil ho několik zbraní vyzkoušet, ale ani s jedinou nebyl spokojený.

„Fénix kejhá, pálí se mu ocas.“ Gouchen Vznešený mu s nadějí podal už čtrnáctou zbraň: „zkuste to.“

„Mmm, ... já neumím hrát,“ řekl Mo Ran.

„To nevadí, prostě zabrnkejte.“

Citera guqin měla shora hladký a lesklý povrch, dole byla opálená a drsná. Mo Ran poslechl a několikrát zadrnkal; struny se rozezněly neočekaně řezavými tóny.

Gouchen mu okamžitě citeru jménem Fengming, Zpěv fénixe, vytrhl a odhodil; kouzlo odneslo guqin zpět na její stojan a na místo ní přilétla nefritová loutna pipa.

„Nemůžeme tuhle vynechat?“ prosil Mo Ran. Hrát na pipu, to mu připadalo dobré leda pro holky a on je přece muž. Raději by to přenechal těm zženštilým chlapečkům z paláce Taxue na hoře Kunlun.

Jenže Gouchen na tom trval: „Zkuste to přece.“

„... Dobře.“ Mo Ranovi nezbylo, než se podrobit a chopit se nabízené loutny, k jeho zahanbení však hra pro něj byla příliš obtížná; její struny pod jeho doteky popraskaly.

Gouchen zíral na prasklé struny a po chvíli ze sebe vypravil: „Víte, z čeho ty struny jsou?“

Mo Ran špitl: „To je ode mě asi budete chtít zaplatit?“

„Jsou to bílé vlasy bohyně Wushan,“ zamumlal Gouchen. „Duchovní esence prvku země, odolají ostří meče i ohni. Ale vy... vy...“

Mo Ran se vyděšeně otočil: „Mistře, já nemám peníze, abych to zaplatil!“

Gouchen Vznešený obracel prasklé struny v prstech a bručel si pro sebe: „prvek země je přirozeně oslabován prvkem dřeva; pokud jste schopni zničit duchovní esenci živlu země, znamená to, že zbraň pro vás vhodná musí představovat živlu dřeva?“

„Co?“

„Ale není to tak, že...“ Gouchen se kdoví proč podíval na Chu Wanninga. Chu Wanning si jeho pohledu všiml a zeptal se: „Co není tak?“

Místo, aby odpověděl, zvedl Gouchen Vznešený ruku a přivolal svou hliněnou okarínu. Zahrál na ni a když se tón pomalu začal vytrácet, nahoře, kde tušili strop, se rozzářil rudý magický kruh.

„Ji Baihuo, přijď!“

Mo Ran se okamžitě zahleděl nahoru; Xue Meng a Shi Mei zaslechli hluk a přispěchali sem. Viděli, že vzduch nad konečky Gouchenových prstů víří a stoupá ke složitému magickému kruhu a potom se z kruhu vynořil liščí démon s huňatými chvosty, obklopený stříbrným svitem.

Liščí démon zakroužil vzduchem a potom se pomalu snesl před Mo Rana.

Liščí démon měl podobu velmi pohledného muže s rudou tečkou na čele, koutky očí obkroužených broskvovou červení se mírně zdvihaly, a dodávaly mu zvláštní výraz, jako by byl rozzlobený a chladně zdvořilý zároveň. Na sobě měl zdobný, bohatě vyšívaný oděv a v rukách nesl skříňku potaženou zlatým brokátem. Zadíval se na Gouchena a řekl: „Vznešený bože.“

„Víš, proč jsem tě zavolał?“ řekl Gouchen.

„Tato prostá osoba ví.“

„A co si myslíš?“ zeptal se Gouchen.

Ji Baihua se usmál: „Zřejmě se nemýlíte, stojí to za pokus.“

Ti dva rázovali sem a tam, dalším čtyřem osobám vůbec nevěnovali pozornost. Mo Ran to nevydržel a zeptal se: „O čem to mluvíte?“

„Hm? To je ten mladík tak netrpělivý?“ řekl s úsměvem liščí démon Ji Baihua. „Když už o tom mluvíme, je vcelku zajímavé, že než jsem přišel, pocítil jsem vaší duchovní sílu a měl jsem za to, že budete bělovlasý stařeček. Jsem velice překvapen, že ve skutečnosti jste takový pěkný mládenec.“

„Ji Baihuo, nejprve se budeme věnovat vážným záležitostem,“ řekl Gouchen.

„Dobrá, jen jsem se trochu bavil.“

Ji Baihua přivřel oči a zašvihal svými huňatými ocasy. „A co je ta vážná záležitost? Ale nedívejte se na mne tak Xia Gou, je to docela dlouhé vyprávění...“

Mo Ran s úsměvem řekl: „A nemohl byste prosím to dlouhé vyprávění zkrátit?“

Ji Baihua se usmál a odpověděl: „No, no, když to tedy chcete zkrátit, bude to krátké.“ Použil svou duchovní energii a poslal skříňku potaženou brokáttem k Mo Ranovi.

„Vezměte si to.“

... To bylo opravdu krátké.

Mo Ran vzal brokátovou skříňku, potěžkal ji a obrátil, aby si jí dobře prohlédl. Skříňka se zlatě třpytila; obklopovalo ji měkké světlo, ale z jejího vzhledu se nedalo odhadovat, jaká zbraň se v ní ukrývá. Navíc nebylo zřejmé, jak skříňku otevřít; nebyla tak žádná štěrbina, žádný spoj, jen na její horní části byla ozdoba v podobě dvou ryb, černé a bílé, které se jedna druhé zakusovaly do ocasu a tvořily tak symboly jinu a jangu.

„Jak se to otvírá?“

„Jak skříňku otevřít zůstane jen mezi námi, nikdo další to nesmí vědět,“ odpověděl Ji Baihua.

„Tím nám chcete naznačit, že máme odejít?“ zeptal se Xue Meng.

„To nebude nutné, jenom si mladého pána na chvíli vypůjčím.“

Mávl rukou a Mo Ranovi se zatmělo před očima. Potom zjistil, že se oba ocitli v malé skryté místnosti.

„Nemějte obavy, pouze jsem vás oba přenesl na jiné místo. Skříňka, která obsahuje zbraň je kouzelný předmět, který jsem vytvořil podle vlastního tajného plánu. Proto jsem vám před ostatními nemohl říci, jak ji otevřít, nezlobte se.“

Mo Ran se usmál: „To je v pořádku. Ale co je to za zbraň, že musí být ukrytá v takové skříňce?“

„To vám nemohu prozradit,“ odpověděl Ji Baihua. „Magické zbraně mají každá vlastní povahu a tato se jen nerada nechává poznat. Pokud ji urazíte, odmítne vás přijmout za svého pána i když se vám podaří skříňku otevřít.“

Mo Ran se odmlčel a jen se křečovitě usmíval. Pak prohlásil: „Jaká zvláštní zbraň, taková zvláštní povaha. Dobrá, povězte mi tedy, jak mohu skříňku otevřít.“

Když Ji Baihua poznal, že Mo Ran dál netrvá na tom, aby mu o zbrani řekl víc, potěšilo ho to. S úsměvem si zamnul ruce: „Protože jste tak přímý, nebudu ani já chodit kolem horké kaše. Tato skříňka nese jméno Navždy toužící a jak sám vidíte, nejsou na ní žádné spoje. Lze ji otevřít jen za dvou podmínek.“

„A za jakých?“

„My, liščí démoni věříme v osudem předurčenou lásku,“ řekl Ji Baihua. „Na celém světě je jen jediný člověk, který může Navždy toužící otevřít. Ta osoba je pro váš život nanejvýš důležitá; musíte tu osobu vroucně milovat a ta osoba musí milovat vás a být vám zcela oddána.“

Mo Ran se usmál: „Chápu. Je to velmi zvláštní podmínka, ale nezdá se být obtížná.“ Na mysl mu hned vytanuly jeho city k Shi Meiovi.

Ale Ji Baihuova ústa se vyklenula v úsměvu: „Že to není obtížné? Od nepaměti je srdce druhého člověka nepoznatelné, a to, co považujete za jisté, může být velmi pochybné. Pobývám na tomto světě již velice dlouho a mnohokrát jsem viděl, že lidé nerozuměli ani vlastnímu srdci a nepochopili koho opravdu milují. Za tisíce let se podařilo otevřít Navždy toužící jen nemnohým.“

Mo Ran byl překvapený: „Jak je to možné? Když máte špatného člověka, tak jednoduše vyzkoušíte někoho jiného, i kdybyste měli vyzkoušet každého, koho znáte, nakonec přece toho nejdůležitějšího člověka ve svém životě najdete, ne?“

„A tu je ta druhá podmínka,“ řekl Ji Baihua. „Kromě vás se Navždy toužící může dotknout jen jediná další osoba. Jinými slovy, máte jenom jeden pokus. Pokud si vyberete nepravého člověka, skříňka zůstane navždy zavřená a nikdy se nedostanete k tomu, co je ukryto uvnitř.“

Mo Ran se zasmál: „Není divu, že jste chtěl být stranou od ostatních. Jak těžké by bylo se s nimi vypořádat, kdyby to celé slyšeli. Jak hloupé by bylo, kdyby všichni věděli, že komu skříňku podám, toho mám rád.“

Umlkl a pohrával si s brokátem potaženou skříňkou ve svých rukách. Potom řekl: „Stejně je to moc zajímavé. Je to vlastně zámek, který má klíčovou díрку na jedno použití, a nesprávný klíč ho jednou pro vždy zničí.“

„Jistě že máte jen jedinou příležitost to otevřít. Co jiného jste čekal?“ Ji Baihua se na něj zadíval: „Vy smrtelníci se během několika desítek let svého života utápíte v samolibosti, takže svou předurčenou lásku raději promarníte, aniž byste ji poznali. Láska je jako Navždy toužící; pokud zvolíte špatně, už se to nedá napravit.“

„Hahaha, jen se nebojte, ó slovatná nesmrtelná liško. Jiní si snad mohou vybrat špatně, ale já mám úplně jasno.“

Mo Ran se mu s úsměvem uklonil: „Já tu touhu nevyplývám.“

Ji Baihua na něj vrhnul pohled a promluvil tichým melodickým hlasem: „Tím si nebudte tak jistý, mladíku. Jak to vidím já, tak ve skutečnosti vůbec nechápete, kdo je vaší předurčenou láskou.“

Mo Ranovi zamrzl úsměv na rtech: „Co tím myslíte?“

Ale krásný nesmrtelný, který sám o sobě řekl, že věří v osudem přeurlčenou lásku, už nechtěl nic říci, jen tiše povzdechl: „Toužit a nechápat; zlomí se křehká snítka jívý. Ach...“

Mo Ran nebyl žádný učenee a taková suchá literátská pitomost byla nad jeho prostý rozum, ale nemohl se zbavit dojmu, že se mu tím liščí démon pokouší něco naznačit. Naneštěstí byl příliš otupělý, aby mu došlo, co by to jen mohlo být, ať už se snažil sebevíc.

Právě chtěl položit další otázku, když se Ji Baihua, který svůj úkol splnil, slabě usmál a mávnul rukou a poslal Mo Rana nazpět. Ten ztuhnul a hlasitým prásknutím jako by se rozletěl na kousky; na místo, kde předtím stál, dopadl černý šachový kámen.

Špatné bylo, že to Mo Ran neviděl. Kdyby to viděl, mnoho věcí by se tady, na dně jezera, odehrálo jinak...

Když se Mo Ran vzpamatoval, byl nazpátek ve zbrojnici a v rukou svíral Navždy toužící. Ostatní čtyři na něj čekali. Když se objevil, Gouchen Vznesený se široce usmál: „Ta malá skříňka, je ve skutečnosti veliká věc, když je tolik tajností s tím, jak ji otevřít. Dobrá, už víte, jak to udělat?“

Teď nadešel okamžik pravdy. Mo Ran už neměl čas nad ničím hloubat. Uculil se a řekl: „Ó, je to snadné.“

Nenápadně přistoupil k Shi Meiovi. „Ten zámek je tak zajímavý a důmyslný, že vy byste ho nepochopili ani za osm nebo deset let. Chcete to zkusit?“

Nenuceně nabídl skříňku Shi Meiovi.

Brokátoená skříňka se zaleskla před Shi Meiem, zlaté světlo ozářilo jeho jemnou, půvabnou tvář.

„Shi Meii, co kdybys to jako první zkusil ty?“ Mo Ran dělal jako by nic, ale srdce se mu sevřelo a dlaně se nepřestávaly potit.

Riskoval svou jedinou příležitostí získat magickou zbraň, a měl být opravdu opatrný, ale on měl pocit, že už byl opatrný až moc. Vždyť už přece jednou zemřel, jakpak by tedy neznal toho, komu na něm záleží?

Není přece žádný hlupák.

Shi Mei zaváhal a potom skříňku uchořil. Mo Ranovi vyskočilo srdce až do krku. Napjatě ho sledoval, ale uplynula dlouhá doba a nic se nestalo.

Shi Mei si opatrně prohlížel skříňku, přejížděl prsty po bílé a černé rybě a divil se: „Není tady žádná klíčová dířka ani žádná spára.“

Proč se nic neděje?

Není to tak – Ano! To musí být ono! Rukavice!

Mo Ran se zadíval na rukavice z jelenice navlečené na Shi Meiových rukách a pochopil. Právě se chystal Shi Meiovi říci, aby si je sundal a zkusil to znovu, když se z ničeho nic objevila ruka s dlouhými, štíhlými prsty, natáhla se a sevřela Navždy toužící.

Mo Ran hlasitě a zoufale vykřikl, jako by do něj udeřil hrom: „Mistře -!“

Chu Wanning se polekal a skříňku málem upustil, ale jeho návyk, vypadat za všech okolností klidně a vyrovnaně, byl tak silný, že mu pronikl až do morku kostí, a proto na sobě nedal nic znát.

Mo Ran úpěl jako by právě ovdověl: „Mistře ---!“

Xue Mengovi z toho naskakovala husí kůže: „Proč tak vyvádíš! Je to jen skříňka! Co je to s tebou? Brečíš, jako kdyby by ti unesli nevěstu.“

„Já... já...“ Mo Ran z rozčilení téměř omdlával, ale nemohl říci proč. Dokázal si jen zakrýt obličej a naříkat: „Ó nebesa...“

Chu Wanningu! Proč nenosíš rukavice? Proč, když jsi tak zimomřivý! Kolem je samý led a sníh a my všichni máme rukavice, jen ty ne!

Mo Ran strnul.

Ó...

Každý z nich měl u sebe květ jabloně haitang, který měl odhánět duchy a demony, a květy byly spojené s Chu Wanningovou duchovní silou přes jeho dlaně, takže on sám si žádné rukavice ani nekupoval.

Důvod, proč neměl navlečené rukavice, byl ten, že je všechny ochraňoval. Jenže Mo Ran na něho za celou dobu ani na chvíli nepomyslel; až teď když se měla Věčně toužící otevřít, si všiml, že Chu Wanning, který z nich snášel zimu nejhůř, celou dobu mrzнул.

Mo Ranovi se chtělo plakat, ale jeho oči zůstávaly suché. Naříkal nad svou smůlou, nad tím, že mu magická zbraň proklouzla mezi prsty. Hruď se mu bolestivě svírala, když Chu Wanning svými prsty lehce přešel po rybách tvořících symbol jinu a jangu. Kovové rybky jako by ožily, zamrskaly se a začaly kroužit a vzájemně se pronásledovat.

Všichni ztichli.

Potom se ozvalo prasknutí a klapnutí, obě rybky se současně vynořily z povrchu skříňky a vytvořily dvě držadla. Chu Wanning držadly otočil, Věčně toužící se otevřela a odhalila zlatavě zářící předmět ve svém nitru.

Mo Ran byl jako omráčený. V uších mu zněla Ji Baihuova slova: „Na celém světě je jen jediný člověk, který může Navždy toužící otevřít. Ta osoba je pro váš život nanejvýš důležitá; musíte tu osobu vroucně milovat a ta osoba musí milovat vás a být vám zcela oddána.“

...Ta osoba je Chu Wanning?

Jak by to mohl být Chu Wanning!

To tedy ne, ani náhodou, v žádném případě, ne! Jak by mohl milovat Chu Wanninga a jak by Chu Wanning mohl mít rád jeho? To je nějaký žert!

To je omyl. S tou skříňkou je něco špatně. Ta skříňka je určitě rozbitá.

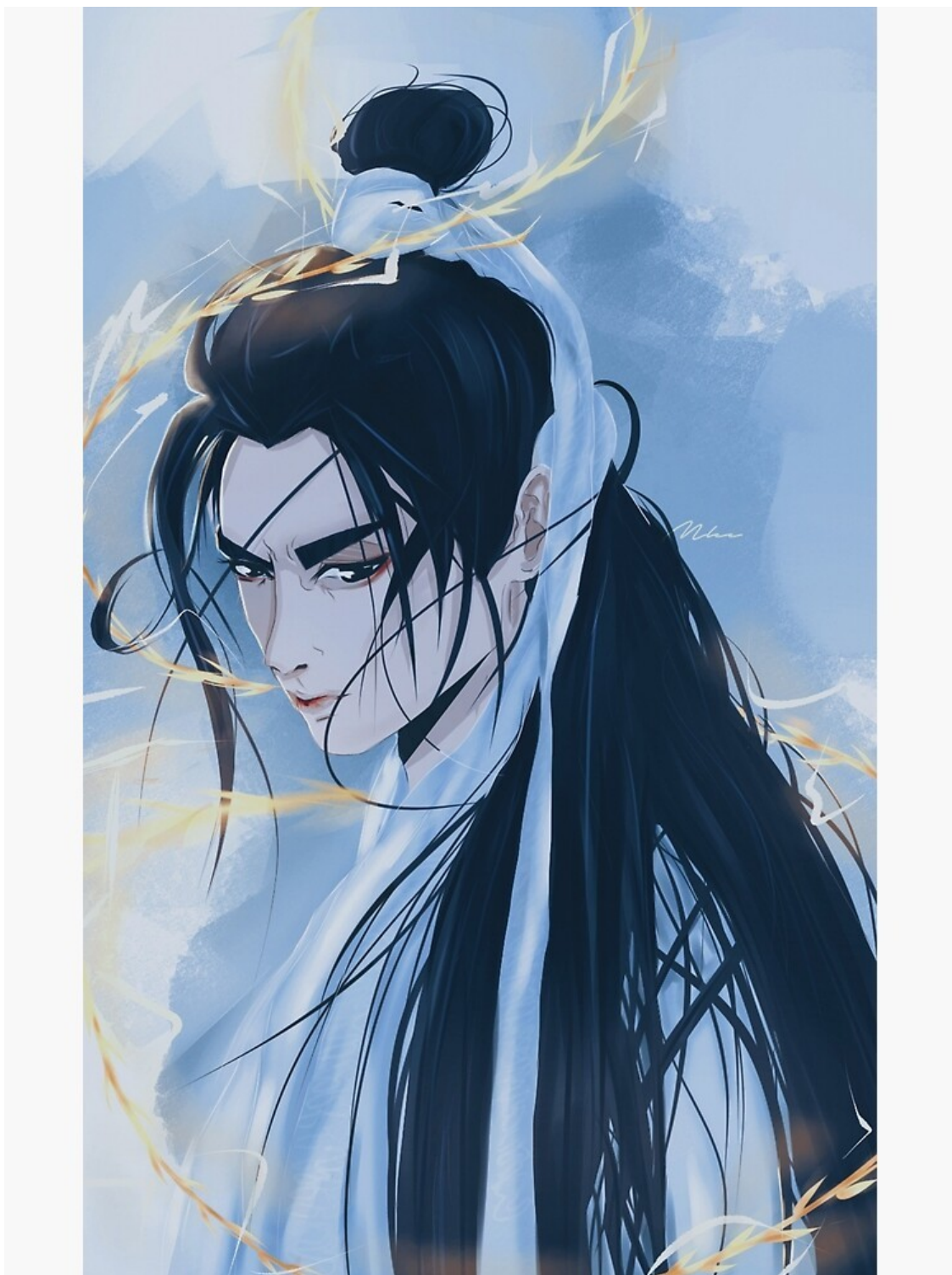
Ještě nad tím mudroval, když Chu Wanning sáhl do Navždy toužící a stalo se něco ještě znepokojivějšího.

Tentokrát to neporazilo jen Mo Rana, i ti ostatní tři z toho byli vyvedení z míry úplně stejně. Dokonce i Chu Wanningův výraz se změnil.

Jejich obličej se ozářila zářící vrbová haluz; její nadpozemské světlo se jim odráželo v očích.

Mo Ran se tím slovem chvíli dusil, a nakonec jej ze sebe ztěžka a nevěřičně vypravil.

„...Tianwen?“

40. kapitola - A sakra, Jeho Výsost tomu nemůže uvěřit

Zbraň, která se ukrývala uvnitř Věčně toužící byl Tianwen, nebo přesněji, zlatá vrbová ratolest, která vypadala přesně jako Tianwen, včetně rýh na kůře; i proutky byly zapletené úplně stejně. Toužit a nechápat; zlomí se křehká snítka jívy.

Když podával vrbovou haluz Mo Ranovi, měl Chu Wanning ve tváři zvláštní výraz, v jeho dlani se rozzářilo světlo. Přivolal Tianwen. Obě zbraně byly jako zrcadlové odrazy, nebyl mezi nimi sebemenší rozdíl.

Nikdo nečekal, že se stane něco takového, a ani Mo Ran nemohl uvěřit svým očím – jako někdo, kdo už nejméně tisíckrát musel snášet rány Tianwenu – by nikdy neuvěřil, že z jezera Jincheng získá úplně stejnou zbraň.

Co se to vlastně děje?

Všichni se zadívali na Gouchena Vznešeného.

Zdálo se, že Gouchen Vznešený je překvapený stejně jako oni: „To na světě současně existují dvě duchovní esence živlu dřeva?“

Xue Meng se zeptal: „A co je to vůbec ta duchovní esence živlu dřeva?“

„Ach, toto,“ vysvětloval Gouchen. „Jak všichni víte, ve světě existuje pět živlů. Během kultivace zlatého jádra se každý člověk spojuje s jedním nebo dvěma živly. Osoba, která je naplněna v největší míře nějakým živlem se stává duchovní esencí onoho živlu. Například bohyně Wushan byla duchovní esencí živlu země. Nicméně, obecně může existovat v jediném pokolení u každého živlu jen jediná duchovní esence – ale právě zde je duchovní esence živlu dřeva, které jsem daroval před mnoha lety první zbraň živlu dřeva.“

Jeho pohled spočinul na Chu Wanningovi.

„Když jsem vytvářel pět nejmocnějších magických zbraní, zamýšlel jsem původně vyrobit jen jedinou zbraň pro každý živel. To se u čtyř z nich povedlo, ale magická zbraň živlu dřeva se na kovadlině rozlomila na dvě poloviny. Považoval jsem to za vůli nebes a ze dvou polovin vrbové ratolesti jsem vytvořil dvě zbraně. Byl jsem si však jistý, že tyto zbraně nenaleznou své majitele současně, proto jsem jednu z nich svěřil Ji Baihuovi a jeho brokátové skříňce, abych ji uchoval v bezpečí před všemi zlovolnými lstmi. Ale vůbec jsem neočekával...“

Gouchen potřásl hlavou a chtěl mluvit dál, když vrbová haluz v Mo Ranových dlaních vybuchla rudým ohněm; zlatý svit se změnil v divoký tanec šarlatových plamenů. Mo Ranova byla stále zmatená, a tak bez přemýšlení vykřikl: „Á, sakra!“

Chu Wanning se ho pokusil umlčet, ale bylo už pozdě.

A tak se spolu s Gouchenem Vznešeným mohli jen s lítostí dívat na Mo Rana. Mo Ran brzy pochopil, co ty jejich pohledy znamenají.

Vzpomněl si: když magická zbraň změnila barvu, znamená to, že přijala svého pána a žádá, aby jí pán pojmenoval...

Naneštěstí bylo pozdě. Mohli se jen bezmocně dívat, jak se na stříbrné rukojeti vrbové ratolesti pomalu objevují znaky, vyvedené v elegantní kaligrafii: *Jiangui – A, sakra!*

„Ááááááááá!“ vykřikl Mo Ran.

I když Xue Meng a Shi Mei nevěděli nic o tom, jak se dávají jména čarovným zbraním, brzy jim došlo, co se stalo. Xue Meng se otrásal smíchem, držel se rukama za břicho a téměř slzel: „Jenom ty dokážeš dát takové jméno! Hahaha, moc pěkné jméno, moc pěkné. Mistr má svůj Tianwen a ty máš Jianqui, hahahahaha!“

A protože Mo Ran už svou magickou zbraň měl, Xue Meng a Shi Mei si vybrali zbraně, které se jim líbily. Xue Meng si zvolil dlouhý meč a Shi Mei se rozhodl pro krátkou flétnu. Ani jedna z těchto zbraní však nezměnila barvu; zjevně je neuznaly za své pány. Ale to jim nevadilo; doufali, že se to nějak vyřeší později.

Tak se všichni v dobré náladě vrátili do domu k večeři. Gouchen Vznešený ještě nikdy předtím nepřivedl do jezera Jincheng žádné smrtelníky; velkoryse je pozval, aby se zdrželi přes noc a jako hostitel na nich v nejmenším nešetřil. Stoly se prohýbaly pod množstvím masa a vína a jejich veselí doprovázela hra na bubínek. Všichni se tam opili.

Gouchen musel zavolat komorníka, aby hosty doprovodil do jejich pokojů. Pokoje pro hosty přiléhaly ke zbrojnici. Obrovský strom Mo Ranovi připomněl Jinagui, který právě získal, nedokázal odolat a musel si zbraň prohlédnout.

Toužit a nechápat; zlomí se křehká snítka jívý.

Co ten liščí démon Ji Baihua opravdu věděl, proč to řekl a co mají ta slova znamenat? Byl trochu opilý, víno mu zakalovalo myšlenky a nic nedávalo smysl – pokud nebyla Věčně toužící rozbitá, tak jak ji mohl Chu Wanning otevřít?

Samozřejmě, že Chu Wanninga nemá rád. Stejně jako Chu Wanning určitě není hluboce zamilovaný do něj... to je přece k smíchu.

Když tak přemýšlel, ohlédl se po svém mistrovi. Jenže Chu Wanning se na něj nečekaně zadíval také. Jejich pohledy se setkaly a Mo Ran měl dojem jako by se jeho srdce zachvělo, jako by ucítil lehké, ostré bodnutí a zároveň ho zaplavil podivný hořkosladký pocit. Bez přemýšlení se na Chu Wanninga usmál, ale ten pocit trval jen okamžik a potom ho nahradila lítost.

Vždyť přece Chu Wanninga nesnáší, jak je tedy možné, že když se na něj podívá, cítí takový klid a zároveň vřelost?

Na druhou stranu Chu Wanning působil jako obvykle chladně a lhostejně. Když uviděl, že Mo Ran přivolal Jiangui, chvíli přemýšlel a poté přivolal Tianwen. Vykročil k Mo Ranovi.

Zdálo se, že Jiangui je ve špatném rozpoložení; vycítil blízkost druhé zbraně živlu dřeva. Zapraskaly rudé plameny a vyletěl oblak žhavých jisker; některé dopadly na Xue Menga; zdálo se, že chce předvádět svou sílu.

I když Tianwen zjevně také vycítil přítomnost něčeho podobného jemu samotnému, přijal již Chu Wanningovy způsoby do takové míry, že ačkoli byl stejně bojechtivý, jeho zlaté světlo nevybuchlo v zuřivé šarlatové plameny jako Jiangui, na místo toho postupně sílilo, a když ho jeho pán nezadržel, přerostlo v oslepující jas, jako by se rozhodl ukázat Jiangui vyrovnanost a klid s jakými výjimečná zbraň očekává boj.

Dvě magické zbraně, kdysi jediná ratolest.

Jedna nová, dosud nevyzkoušená v boji a druhá, která již prošla stovkami bitev. Jedna žhne rudým světlem, podobná netrpělivému a nezkušenému holobrádkovi, druhou obklopuje zlatý svit; je jako hrdý a domyšlivý mistr, který vystoupal na nejvyšším horu.

Chu Wanning se zadíval na vrbovou větévku ve své ruce a zamýšleně zabručel, poté své oči, zastíněné dlouhými, hustými řasami obrátil k Jiangui.

„Mo Rane,“ řekl.

„Mistře?“

„Vezmi svůj...“ Vyslovit jméno Jiangui - ho přivádělo do rozpaků. Chu Wanning se odmlčel a potom řekl. Vezmi svou vrbovou ratolest, utkáme se.“

Mo Ranovi se v hlavě všechno převracelo a pořád nic nechápal. Štípl se do nosu a snažil se usmívat: „Prosím mistře, nežertujte, mějte ke mně ohledy.“

„Dám ti tři úderů k dobru.“

„Já jsem vrbovou ratolest ještě nikdy neměl v ruce.“

„Deset úderů.“

„Ale-“

Chu Wanning už nehodlal dál plýtvat slovy, trhnul zápěstím a stuha zlatého světla před ním zazářila jako blesk. Mo Ran, který měl strach z Tianwenu vepsaný až do morku kostí, se vyděsil a pozvedl Jiangui, aby ránu odrazil. Vrbové ratolesti roztály oblohu a poté se propletly jako dva bojující draci; vyletěl oblak zlatých a šarlatových jisker.

Mo Ran se nikdy neučil, jak takovou zbraň používat, ale dlouhou dobu sledoval Chu Wanningův způsob boje. Díky tomu a svému nesmírnému vrozenému nadání dokázal Chu Wanningův výpad přece jen odrazit.

V ledově chladné vodě jezera si vyměnil několik tučtů úderů. Chu Wanning se držel zpátky, přesto byl Mo Ranův výkon výborný a dalece překonal jeho očekávání.

Zlatý Tianwen a šarlatový Jiangui tančily a zanechávaly za sebou klikaté čáry světla; byla to velkolepá podívaná.

Vrbové pruty rozrážely dosud stojaté vody, čeřily je a rozdělovaly, zlatá a šarlatová se splétaly ve vyrovnaném zápasu, jako by se od sebe už nikdy nechtěly oddělit.

Chu Wanningův pohled byl plný chvály, ale Mo Ran, který jen lapal po dechu a sotva se po boji držel na nohou, si toho vůbec nevšiml.

„Tianwene, vrať se,“ řekl Chu Wanning.

Vrbová větévka, ještě před chvílí krutá a sveřepá zbraň, se poddala rozkazu, a jako tvrdý led, který roztává v zurčící jarní potůček, se vrátila do Chu Wanningovy dlaně.

Mo Rana z křečovitého nadechování rozbolela hrud', stále svíral Jianguí, který praskal červeným ohněm. Nohy mu vypověděly službu a on dočista nedůstojně spadl na zadek, přímo na zem, tvářil se ztrápeně: „Dost, dost, mistr mne týrá.“

„... Dal jsem ti deset úderů k dobru.“

Mo Ran dotčeně zakňoural: „Deset úderů mohlo stačit jen těžko, a ani se stovkou úderů by to nebylo lepší! Au, moje ruce, asi mi upadnou. Shi Mei, Shi Meii, pomoz mi.“

Naříkal, Xue Meng se mu posmíval a Shi Mei se snažil, co jen mohl, aby je oba dva zklidnil.

Chu Wanning je mlčky sledoval a dál už nic neřekl.

Ve studených zelených vodách jezera to vypadalo, jako by se koutky Chu Wanningových úst pohnuly a vytvořily lehký, ale vřelý úsměv, jenže bylo to jen na okamžik a snad to bylo pouhé zdání. V další chvíli se obrátil, nonšalantně si dal ruce za záda a zadíval se na gigantický strom uprostřed nádvoří s tisíci svěšených větvíček, ponořený do nevyřčených myšlenek.

Tu noc Mo Ran strávil v pokoji pro hosty s čistou a měkkou podlahou tvořenou bílým pískem, modrozelenými stěnami, které byly očarované, takže zářily paprsky světla, které pronikalo vodou. Okno bylo zpola otevřené, závěs z perel se pohupoval jako ve večerním vánku a stole stála lampa z perly, která svítí ve tmě; její záře dodávala pokoji zvláštní poklidnou náladu.

Uprostřed pokoje stála obrovská lastura, vystlaná hebkým saténem. Mo Ran se uložil do té nezvyklé postele a přivolal Jianguí. Sevřel zbraň v dlani a zadíval se na ní. Snad protože byl příliš unavený, usnul dříve, než si ji stačil pořádně prohlédnout.

Jianguí stočený na Mo Ranově hrudi tepal slabým červeným světlem, jako by upadl do spánku společně se svým pánem...

Mo Ran se náhle probudil, neměl ani tušení, jak dlouho předtím spal, ale cítil napřed ledový chlad a potom ostrou bolest v zápěstí.

Prudce se nadechl, zvedl hlavu a pomalu se posadil. Podivná bolest v zápěstí se pomalu vzdalovala s tím, jak se mu projasňovalo vědomí. S úlekem zjistil, že na zápěstí má hluboký šrám pokrytý zaschlou krví.

Co se to děje?

Kde to jsem?

Mo Ranovy oči se široce rozevřely.

Náhle vystřízlivěl; zjistil, že se ocitl v temné a úplně neznámé místnosti se zdmi z kamene, s jediným úzkým otvorem ve stropu. Studené jezerní světlo sem pronikalo jenom tímto otvorem, který byl široký sotva pár stop. Stěny měly šedo zelenou barvu, byly vlhké a kluzké; ve slabém světle se leskly.

